Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (četvrto vijeće)

19. rujna 2019.*

„Damping – Uvoz određenih cijevnih priključaka od nehrđajućeg čelika za tupo zavarivanje, među ostalim i kao gotovih proizvoda, podrijetlom iz Kine i Tajvana – Uvođenje konačnih antidampinških pristojbi – Uobičajena vrijednost – Prilagodbe – Očita pogreška u ocjeni – Obveza obrazlaganja”

U predmetu T-228/17,

Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd, sa sjedištem u Wenzhouu (Kina), koje zastupa S. Hirsbrunner, odvjetnik,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju T. Maxian Rusche, N. Kuplewatzky i E. Schmidt, u svojstvu agenata,

tuženika,

koju podupire

Vijeće Europske unije, koje zastupaju B. Driessen i H. Marcos Fraile, u svojstvu agenata,

intervenijent,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a za poništenje Provedbene uredbe Komisije (EU) 2017/141 od 26. siječnja 2017. o uvođenju konačnih antidampinških pristojbi na uvoz određenih cijevnih priključaka od nehrđajućeg čelika za tupo zavarivanje, među ostalim i kao gotovih proizvoda, podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Tajvana (SL 2017., L 22, str. 14.),

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: H. Kanninen, predsjednik, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (izvjestitelj) i I. Reine, suci,

tajnik: F. Oller, administrator,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 22. siječnja 2019.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: engleski

Presudu

I. Okolnosti spora

1 Tužitelj Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd jest društvo sa sjedištem u Kini koje proizvodi i izvozi u Europsku uniju cijevne priključke od nehrđajućeg čelika za tupo zavarivanje, među ostalim i kao gotove proizvode (u daljnjem tekstu: cijevni priključci).

2 Nakon pritužbe koju je 14. rujna 2015. podnio Odbor za obranu industrije cijevnih priključaka od nehrđajućeg čelika za tupo zavarivanje iz Europske unije, Europska komisija objavila je 29. listopada 2015. Obavijest o pokretanju antidampinškog postupka koji se odnosi na uvoz određenih cijevnih priključaka od nehrđajućeg čelika za tupo zavarivanje, među ostalim i kao gotovih proizvoda, podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Tajvana (SL 2015., C 357, str. 5.) u skladu s Uredbom Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 2009., L 343, str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202. i ispravak SL 2016., L 44, str. 20.) (zamijenjena Uredbom (EU) 2016/1036 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije (SL 2016., L 176, str. 21.)). Valja podsjetiti da prema ustaljenoj sudskoj praksi postupovna pravila općenito treba primjenjivati od datuma na koji stupaju na snagu (vidjeti presudu od 11. prosinca 2012., Komisija/Španjolska, C-610/10, EU:C:2012:781, t. 45. i navedenu sudsku praksu). Suprotno tomu, materijalnopravne odredbe treba tumačiti na način da se ne odnose na okolnosti nastale prije njihova stupanja na snagu osim u mjeri u kojoj iz njihova teksta, svrhe ili strukture jasno proizlazi da im treba pripisati takav učinak (presude od 12. studenoga 1981., Meridionale Industria Salumi i dr., 212/80 do 217/80, EU:C:1981:270, t. 9. i od 11. prosinca 2008., Komisija/Freistaat Sachsen, C-334/07 P, EU:C:2008:709, t. 44.). Stoga u pogledu materijalnih pravila u nastavku treba uputiti na Uredbu br. 1225/2009, a u pogledu postupovnih pravila na Uredbu br. 1225/2009 ili Uredbu 2016/1036, ovisno o datumu okončanja predmetnog postupka.

3 Ispitni postupak koji se odnosi na damping i štetu obuhvaćao je razdoblje od 1. listopada 2014. do 30. rujna 2015. (u daljnjem tekstu: razdoblje ispitnog postupka). Ispitivanjem kretanja bitnih za procjenu štete bilo je obuhvaćeno razdoblje od 1. siječnja 2012. do 30. rujna 2015. (u daljnjem tekstu: razmatrano razdoblje).

4 Kineska trgovačka komora uvoznika i izvoznika metala, minerala i kemikalija (u daljnjem tekstu: CCCMC) predstavljala je u postupku pred Komisijom određene kineske proizvođače cijevnih priključaka.

5 Provjera se provela u tužiteljevim prostorijama u skladu s člankom 16. Uredbe br. 1225/2009 (zamijenjen člankom 16. Uredbe 2016/1036).

6 Tužitelj nije podnio zahtjev da ga se smatra društvom koje djeluje u skladu s pravilima tržišnog gospodarstva na temelju članka 2. stavka 7. točke (b) Uredbe br. 1225/2009 (zamijenjen člankom 2. stavkom 7. točkom (b) Uredbe 2016/1036).

7 CCCMC je 25. srpnja 2016. podnio primjedbe na privremene nalaze. Tražio je od Komisije da otkrije sve informacije kojima je raspolagala u pogledu Unijine industrije u fazi privremenih nalaza.

8 Komisija je 27. listopada 2016. proslijedila svoje konačne nalaze te je kao rok za podnošenje primjedbi odredila 16. studenoga 2016. Komisija je u tim nalazima iznijela svoju odluku da upotrijebi Tajvan kao analognu zemlju za utvrđivanje uobičajene vrijednosti u pogledu proizvođača izvoznika iz Narodne Republike Kine.

9 CCCMC i tužitelj podnijeli su 16. studenoga 2016. primjedbe na konačne nalaze. Tužitelj je tvrdio da je rok utvrđen za podnošenje njegovih primjedbi nedovoljan s obzirom na važnost određenih podataka koji su prvi put objavljeni u konačnim nalazima. CCCMC je od Komisije tražio održavanje saslušanja. Komisija je predložila datum za održavanje saslušanja koji je CCCMC smatrao prekratkim rokom s obzirom na potrebne formalnosti za dolazak dotičnih osoba u Bruxelles (Belgija), tako da se saslušanje nije održalo.

10 Nakon primjedbi određenih stranaka u postupku, Komisija je 25. studenoga 2016. proslijedila svoje revidirane konačne nalaze koji sadržavaju dodatne podatke i informacije te je kao rok za podnošenje primjedbi odredila 29. studenoga 2016. CCCMC je zatražio produljene navedenog roka. Budući da je taj zahtjev odbijen, CCCMC je podnio primjedbe u zadanom roku.

11 Komisija je 26. siječnja 2017. donijela Provedbenu uredbu (EU) 2017/141 o uvođenju konačnih antidampinških pristojbi na uvoz određenih cijevnih priključaka od nehrđajućeg čelika za tupo zavarivanje, među ostalim i kao gotovih proizvoda, podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Tajvana (SL 2017., L 22, str. 14., u daljnjem tekstu: pobijana uredba).

12 Na temelju članka 1. pobijane uredbe, stopa antidampinške pristojbe utvrđena u pogledu tužitelja iznosi 48,9 %.

II. Postupak i zahtjevi stranaka

13 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 19. travnja 2017. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.

14 S obzirom na zahtjeve koje je tužitelj podnio 27. travnja i 13. listopada 2017. na temelju članka 66. Poslovnika Općeg suda, nazivi određenih proizvođača koji su surađivali u predmetnom postupku pred Komisijom, kao i navođenje jednog dokaza koji je podnio tužitelj izostavljeni su iz ove presude.

15 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 21. lipnja 2017. Vijeće Europske unije zatražilo je intervenciju u ovom postupku u potporu Komisijinu zahtjevu, samo u pogledu tužiteljeva petog tužbenog razloga.

16 Odlukom od 27. srpnja 2017. Opći sud dopustio je intervenciju Vijeća.

17 Na prijedlog suca izvjestitelja Opći sud (četvrto vijeće) odlučio je 6. studenoga 2018. otvoriti usmeni dio postupka te je, na temelju mjere upravljanja postupkom predviđene člankom 89. Poslovnika, pozvao tužitelja da podnese dokaze o tome da ga je pred Komisijom zastupao CCCMC. Tužitelj je postupio u skladu sa zahtjevom Općeg suda u zadanom roku.

18 U odgovoru na argumente i dokaze koje je podnio tužitelj u okviru mjere upravljanja postupkom navedene u točki 17. ove presude, Komisija je na raspravi podnijela dokaze kojima se nastoji dokazati da tužitelja pred Komisijom nije zastupao CCCMC.

19 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu uredbu u dijelu u kojem se odnosi na njega;

– naloži Komisiji i Vijeću snošenje troškova.

20 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

– odbaci tužbu kao nedopuštenu;

– podredno, tužbu odbije kao neosnovanu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

21 Vijeće od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu kao neosnovanu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

III. Pravo

22 U odgovoru na pitanje koje je Opći sud postavio na raspravi, Komisija je izjavila da odustaje od dijela zahtjeva koji se odnosi na proglašenje tužbe nedopuštenom, što je potrebno uzeti u obzir.

23 U prilog tužbi tužitelj ističe pet tužbenih razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se na tome da je Komisija počinila očitu pogrešku u ocjeni, da nije nepristrano ocijenila dokaz, da je stavila prekomjeran teret dokazivanja na tužitelja, da je povrijedila pravo tužitelja na saslušanje i da nije iznijela dovoljno obrazloženje u pogledu utvrđivanja zamjenjivosti. Drugi tužbeni razlog temelji se na očitoj pogreški u ocjeni i nedovoljnom obrazloženju u pogledu prilagodbe uobičajene vrijednosti. Treći tužbeni razlog temelji se na očitoj pogreški u ocjeni i zlouporabi ovlasti u pogledu utvrđivanja razmatranog razdoblja. Četvrti tužbeni razlog temelji se na povredama načelâ dobre uprave i transparentnosti, kao i pravâ obrane. Peti tužbeni razlog temelji se na očitoj pogreški u ocjeni prilikom primjene tretmana koji se primjenjuje na zemlje koje nemaju tržišno gospodarstvo. Radi dosljednosti, Opći sud analizirat će peti tužbeni razlog prije drugog tužbenog razloga. Naime, pitanje zakonitosti toga što je Komisija upotrijebila metodu izračuna uobičajene vrijednosti koja se primjenjuje na zemlje koje nemaju tržišno gospodarstvo, valja razmotriti prije pitanja koje se razmatra u okviru drugog tužbenog razloga, koje je povezano s time što je Komisija odbila upotrijebiti podatke s kineskog tržišta za izračun navedene uobičajene vrijednosti.

A. Meritum

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija počinila očitu pogrešku u ocjeni, da nije nepristrano ocijenila dokaz, da je stavila prekomjeran teret dokazivanja na tužitelja, da je povrijedila pravo tužitelja na saslušanje i da nije iznijela dovoljno obrazloženje u pogledu utvrđivanja zamjenjivosti cijevnih priključaka proizvedenih u skladu sa standardima ASME/ANSI i EN/DIN

24 U okviru ovog tužbenog razloga valja najprije ispitati drugi prigovor koji se temelji na povredi tužiteljeva prava na saslušanje, zatim zajedno prvi, treći i četvrti prigovor koji se temelje na očitoj pogreški, nedostatku nepristranosti u ocjeni dokaza i stavljanju prekomjernog tereta dokazivanja na tužitelja, te konačno peti prigovor koji se temelji na nedovoljnom obrazloženju.

a) Predmet prvog tužbenog razloga

25 Iz uvodne izjave 47. pobijane uredbe proizlazi da su predmet te istrage „cijevni […] priključci za tupo zavarivanje od različitih razreda austenitnog nehrđajućeg čelika koji odgovaraju tipovima 304, 304L, 316, 316L, 316Ti, 321 i 321H prema normi AISI i njihovim ekvivalentima prema drugim normama, s najvećim vanjskim promjerom ne većim od 406,4 mm i debljinom stjenke 16 mm ili manjom, s hrapavosti ne manjom od 0,8 mikrometara, koji nisu prirubni, među ostalim i kao gotovih proizvoda, podrijetlom iz [Kine] i Tajvana” i da je „[p]roizvod obuhvaćen oznakama KN ex 7307 23 10 i ex 7307 23 90”. Iz uvodne izjave 48. pobijane uredbe proizlazi da se „[p]redmetni proizvod u osnovi

[…] proizvodi rezanjem i oblikovanjem cijevi", da se „[p]redmetni proizvod upotrebljava za spajanje cijevi od nehrđajućeg čelika" i da „postoji u različitim oblicima", poput „koljena, redukcija, T-komada i kapa".

26 Tužiteljeva argumentacija u okviru prvog tužbenog razloga može se podijeliti u pet prigovora. Prvi prigovor odnosi se na očitu pogrešku koju je počinila Komisija jer je zaključila da se cijevni priključci proizvedeni u skladu sa standardom ASME/ANSI mogu zamijeniti proizvodima proizvedenima u skladu sa standardom EN/DIN. Drugi prigovor odnosi se na navodnu povredu tužiteljevih prava obrane koju je počinila Komisija u pogledu primjedbi koje je tužitelj htio podnijeti tijekom antidampinškog postupka i koje se odnose na pitanje međusobne zamjenjivosti priključaka proizvedenih u skladu s dvama prethodno navedenim standardima. Treći prigovor odnosi se na navodni nedostatak Komisijine nepristranosti u ocjeni dokaza koji se odnose na međusobnu zamjenjivost priključaka proizvedenih u skladu s dvama prethodno navedenim standardima. Četvrti prigovor odnosi se na prekomjeran teret dokazivanja koji je Komisija stavila na tužitelja u pogledu zamjenjivosti. Peti prigovor odnosi se na navodno nedovoljno Komisijino obrazloženje utvrđivanja navedene zamjenjivosti.

27 U replici je tužitelj u odgovoru na argumente sadržane u odgovoru na tužbu pojasnio da se njegov prvi tužbeni razlog nije odnosio na osporavanje definicije predmetnog proizvoda iz uvodnih izjava 47. i 48. pobijane uredbe. Navodi da se njegov prvi tužbeni razlog odnosi na valjanost Komisijine analize o učincima proizvoda koji su predmet dampinga u Uniji u pogledu utvrđivanja štete i uzročne veze. Ističe da se njegovi prigovori u pogledu postojanja očite pogreške u ocjeni, nedostatka nepristranosti u ocjeni dokaza, povrede tužiteljevih prava na saslušanje i nedovoljnog obrazloženja u pogledu utvrđivanja zamjenjivosti odnose na valjanost načina na koji je Komisija tu valjanost uzela u obzir kako bi ocijenila učinke uvoza koji su predmet dampinga na proizvodnju u industriji Unije kako bi se utvrdila šteta i uzročna veza. Tvrdi da proizvođači iz Unije proizvode gotovo isključivo cijevne priključke u skladu sa standardom EN/DIN i da kineski proizvođači proizvode gotovo isključivo cijevne priključke u skladu sa standardom ASME/ANSI. Stoga, s obzirom na to da uvozi cijevnih priključaka iz Kine koji odgovaraju standardu ASME/ANSI u biti nisu zamjenjivi proizvodima koji odgovaraju standardu EN/DIN, koje uglavnom proizvode proizvođači iz Unije, Komisija nije mogla objektivno i argumentirano zaključiti da uvozi uzrokuju veliku štetu industriji Unije.

28 Komisija je na raspravi u okviru odgovora na pitanje Općeg suda istaknula da treba smatrati da tužiteljeva argumentacija iznesena u točki 27. ove presude predstavlja novi tužbeni razlog jer tužitelj u svojem rasuđivanju u okviru prvog tužbenog razloga nije doveo u pitanje ocjenu štete koju je provela Komisija.

29 U tom pogledu, valja naglasiti da se tužiteljevom argumentacijom navedenom u točki 27. ove presude razvija argumentacija sadržana u tužbi u odgovoru na Komisijine argumente u okviru odgovora na tužbu koji se odnose na zahtjeve koje je trebala poštovati prilikom definiranja predmetnog proizvoda. Naime, tužitelj u tužbi kritizira Komisijinu ocjenu međusobne zamjenjivosti dvaju standarda EN/DIN i ASME/ANSI. Tužitelj je u replici pojasnio da se tom argumentacijom nastojalo dovesti u pitanje ocjenu štete koju je provela Komisija. Stoga se razvoj te argumentacije ne može smatrati novim tužbenim razlogom.

b) Drugi prigovor, koji se temelji na povredi tužiteljeva prava na saslušanje u pogledu utvrđivanja međusobne zamjenjivosti dviju vrsta standarda

30 Tužitelj u drugom prigovoru ističe da je Komisija povrijedila njegova prava obrane jer je uzela u obzir CCCMC-ove primjedbe u pogledu nedostatka međusobne zamjenjivosti tek u trenutku otkrivanja dodatnih informacija od 25. studenoga 2016., a ne u prethodnim fazama postupka. Tužitelj dodaje da je Komisija utvrdila rok od dva i pol radna dana za podnošenje primjedbi o revidiranim konačnim nalazima, čime ga je spriječila da podnese detaljne primjedbe o dodatnim informacijama. Tužitelj tvrdi

da je Komisija, iako joj članak 20. stavak 5. Uredbe 2016/1036 omogućuje da utvrdi rok kraći od deset dana za podnošenje primjedbi, trebala utvrditi dulji rok. K tomu, tužitelj tvrdi da se saslušanje podnositelja pritužbe održalo dan nakon krajnjeg datuma koji je Komisija utvrdila za podnošenje primjedbi o revidiranim konačnim nalazima od 25. studenoga 2016. U tom pogledu tužitelj tvrdi da je CCCMC tražio produljenje roka za odgovaranje na revidirane konačne nalaze i da je Komisija to odbila. Tužitelj smatra da ga se diskriminiralo u tom pogledu jer ga je CCCMC zastupao tijekom postupka pred Komisijom.

31 Komisija naglašava da je tijekom predmetnog postupka pred njom djelovao CCCMC, a ne sam tužitelj. Stoga Komisija smatra da se tužitelj ne može pozvati na povredu pravâ obrane. U tom pogledu Komisija podsjeća da se prema ustaljenoj sudskoj praksi Općeg suda na povredu subjektivnog prava može pozvati samo osoba čije je pravo navodno povrijeđeno, a ne treća osoba (presude od 1. srpnja 2010., ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni/Komisija, T-62/08, EU:T:2010:268, t. 186.; od 26. listopada 2010., CNOP i CCG/Komisija, T-23/09, EU:T:2010:452, t. 45. i od 12. svibnja 2011., Région Nord-Pas-de-Calais i Communauté d'agglomération du Douaisis/Komisija, T-267/08 i T-279/08, EU:T:2011:209, t. 77.).

32 U odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud u okviru mjere upravljanja postupkom navedene u točki 17. ove presude, tužitelj je iznio argumente i dokaze kojima se nastoji dokazati da ga je pred Komisijom zastupao CCCMC.

33 Kao prvo, tužitelj naglašava da je CCCMC u svojim uvodnim primjedbama koje je iznio pred Komisijom naveo da zastupa određene proizvođače izvoznike predmetnog proizvoda. Kao drugo, tužitelj ističe da je CCCMC podnio Komisiji povjerljive informacije o tužitelju koje CCCMC nije mogao dobiti bez tužiteljeva pristanka. Kao treće, tužitelj je Općem sudu podnio dopis koji je 28. listopada 2015. CCCMC uputio svim poduzetnicima na koje se odnosi pokretanje antidampinškog postupka u pogledu zavarenih cijevi od nehrđajućeg čelika podrijetlom iz Kine. Iako adresati dopisa nisu utvrđeni, iz tog dopisa proizlazi da je CCCMC upozorio „sve poduzetnike na koje se odnosi" pokretanje antidampinškog postupka o činjenici da su tri poduzetnika, uključujući tužitelja, izrazila volju da sudjeluju u antidampinškom postupku time što su odredili odvjetnički ured koji će ih zastupati pred Komisijom. Iz tog dopisa proizlazi i da svaki poduzetnik i odvjetnički ured trebaju zasebno sklopiti ugovor o zastupanju.

34 Kao prvo, u tom pogledu valja napomenuti da CCCMC u uvodnim primjedbama nije naveo koje poduzetnike zastupa. Kao drugo, valja naglasiti da tužitelj nije naveo koje je povjerljive informacije koje se na njega odnose podnio CCCMC. Kao treće, potrebno je istaknuti da se u CCCMC-ovu dopisu od 28. listopada 2015. ne navodi da je CCCMC odlučio da će sam zastupati određene poduzetnike pred Komisijom, nego da su tri poduzetnika odlučila sudjelovati u antidampinškom postupku i da će ih pred Komisijom zastupati određen odvjetnički ured. Stoga iz tog dopisa ne proizlazi da je CCCMC djelovao u ime triju poduzetnika u postupku pred Komisijom. Prema tome, taj dokument ne može dokazati da je CCCMC zastupao tužitelja u predmetnom postupku.

35 Štoviše, valja napomenuti da je, kao što se to naglašava u točki 18. ove presude, Komisija u odgovoru na argumente i dokumente koje je podnio tužitelj na raspravi podnijela argumente i dokumente kojima se nastoji dokazati da CCCMC nije zastupao tužitelja pred Komisijom. Kao prvo, Komisija je podnijela ulomak antidampinškog upitnika koji je uputila tužitelju u kojem ga je pitala je li član CCCMC-a. Međutim, tužitelj je odgovorio da je član Wenzhou Pipe Fittings Association. Komisija tvrdi da iz tog tužiteljeva odgovora proizlazi da nije član CCCMC-a. Kao drugo, Komisija je podnijela punomoć koju je CCCMC dao odvjetniku za zastupanje pred Komisijom. Komisija ističe da se u toj punomoći navodi samo CCCMC te je se ne može smatrati dokazom zastupanja tužitelja.

36 Iz prethodno navedenog proizlazi da, kao što to ističe Komisija, tužitelj nije dokazao da je u predmetnom postupku CCCMC djelovao u njegovo ime pred Komisijom. Stoga se tužitelj pred Općim sudom ne može pozvati na CCCMC-ova prava obrane (vidjeti u tom smislu presude od 1. srpnja 2010.,

ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni/Komisija, T-62/08, EU:T:2010:268, t. 186.; od 26. listopada 2010., CNOP i CCG/Komisija, T-23/09, EU:T:2010:452, t. 45. i od 12. svibnja 2011., Région Nord-Pas-de-Calais i Communauté d'agglomération du Douaisis/Komisija, T-267/08 i T-279/08, EU:T:2011:209, t. 77.).

37 Tužitelj se, suprotno tomu, može pozvati na poštovanje svojeg prava na saslušanje u okviru vlastitog sudjelovanja u upravnom postupku. U biti prigovara Komisiji da nije navela svoje zaključke u pogledu međusobne zamjenjivosti dviju vrsta standarda u fazi revidiranih konačnih nalaza i da mu je dala samo dva i pol radna dana na podnese svoje primjedbe.

38 U tom pogledu valja istaknuti da tužitelj nije niti podnio primjedbe o revidiranim konačnim nalazima, niti je zatražio produljenje roka za podnošenje navedenih primjedbi. Primjedbe i zahtjev za produljenje na koje se poziva tužitelj pred Općim sudom pripisivi su oboje CCCMC-u za koji se nije dokazalo da je djelovao u ime tužitelja, kao što proizlazi iz točke 36. ove presude.

39 K tomu, valja napomenuti da je Komisija rok za podnošenje primjedbi utvrdila na temelju Uredbe 2016/1036 koja je bila na snazi na datum dostave revidiranih konačnih nalaza, odnosno 25. studenoga 2016. Članak 20. stavak 5. navedene uredbe određuje da se za podnošenje primjedbi „[k]raće razdoblje [od deset dana] može […] odrediti kad god kad je potrebno dati dodatnu konačnu objavu". Komisija, time što je tužitelju dala mogućnost da podnese primjedbe do 29. studenoga 2016., nije povrijedila odredbe kojima se uređuju načini saslušavanja stranaka o revidiranim konačnim nalazima.

40 Konačno, tužitelj nije podnio elemente koji dokazuju da nije korisno mogao iznijeti svoje stajalište o novim elementima sadržanim u revidiranim konačnim nalazima.

41 S obzirom na prethodno navedeno, valja utvrditi da tužiteljevo pravo na saslušanje nije bilo povrijeđeno.

42 Stoga valja odbiti drugi tužiteljev prigovor kao nedopušten i neosnovan.

c) Prvi, treći i četvrti prigovor koji se temelje na očitoj pogreški, nedostatku nepristranosti u ocjeni dokaza i stavljanju prekomjernog tereta dokazivanja na tužitelja u pogledu utvrđivanja međusobne zamjenjivosti cijevnih priključaka proizvedenih u skladu sa standardima ASME/ANSI i EN/DIN

1) Dopuštenost određenih priloga replici

43 Tužitelj je priložio replici nekoliko priloga kojima nastoji potkrijepiti svoju argumentaciju, prema kojoj je na cijevne priključke proizvedene u skladu sa standardima ASME/ANSI i EN/DIN primijenjena različita termička obrada, čime se opravdava teza da priključci proizvedeni u skladu s tim standardima nisu međusobno zamjenjivi.

44 U replici, a zatim u odgovoru na pitanje koje je Opći sud postavio na raspravi, tužitelj je naveo da je podnio te priloge u fazi replike kako bi odgovorio na određene argumente koje je istaknula Komisija u odgovoru na tužbu.

45 U tom pogledu valja podsjetiti da se pravilo o prekluziji predviđeno u članku 85. stavku 1. Poslovnika ne odnosi na dokaz o protivnom i dokumente koji sadržavaju dopunu postojećih dokaznih prijedloga podnesene nakon dokaza o protivnom protivne stranke (presuda od 13. prosinca 2018., Post Bank Iran/Vijeće, T-559/15, EU:T:2018:948, t. 75.).

46 U ovom slučaju najprije valja utvrditi da je tužitelj u tužbi postavio pitanje termičke obrade različitih cijevnih priključaka ovisno o tome jesu li proizvedeni u skladu sa standardom ASME/ANSI ili u skladu sa standardom EN/DIN. Nadalje, valja istaknuti da Komisija u odgovoru na tužbu nije podnijela dokaz o protivnom u pogledu tog pitanja. Osim toga, Komisija argumentacijom u odgovoru na tužbu ne osporava to da se u okviru standarda ASME/ANSI i EN/DIN primjenjuju različite termičke obrade, nego u biti nastoji umanjiti praktičnu važnost tog pitanja.

47 S obzirom na prethodno navedeno, valja smatrati da se prilozima C.3, C.4 i C.5 priloženima replici nastoji samo potkrijepiti argument koji je tužitelj već iznio u tužbi i da se njima ne nastoje pobiti dokazi o protivnom koje je podnijela Komisija u fazi odgovora na tužbu, pa čak ni protivna argumentacija koja je u njemu razvijena. Nadalje, Opći sud ističe da tužitelj ni u pismenima ni na raspravi nije pojasnio na koje su se Komisijine argumente trebali odnositi prilozi.

48 Budući da tužitelj nije istaknuo druga opravdanja za to što je u fazi replike podnio priloge C.3, C.4 i C.5, iz toga proizlazi da podnošenje tih priloga treba smatrati nepravodobnim i neopravdanim, tako da ih treba proglasiti nedopuštenima.

2) Dopuštenost tužiteljevih argumenata u pogledu uvodne izjave 54. pobijane uredbe

49 U okviru prvog tužbenog razloga tužitelj osporava uvodnu izjavu 54. pobijane uredbe, prema kojoj „u ispitnom postupku i pri saslušanju proizvođača iz Unije koji ima ugovor o vanjskoj proizvodnji dokazano je da su fizička, tehnička i kemijska svojstva proizvoda odobrenih prema standardu EN/DIN i prema standardu ASME/ANSI međusobno usporediva”. U tom pogledu naglašava da se izjave proizvođača iz Unije navedenog u toj uvodnoj izjavi nisu odnosile na međusobnu zamjenjivost dvaju standarda i da je taj proizvođač prestao surađivati od 27. siječnja 2017., što znači da informacije koje je podnio nisu bile provjerene. Suprotno tomu, tužitelj naglašava da su informacije proizvođača iz Unije koji je potvrdio nedostatak zamjenjivosti provjerene na licu mjesta.

50 U tom pogledu Komisija tvrdi da su tužiteljevi argumenti u pogledu uvoznika koji je potvrdio nedostatak zamjenjivosti „nedopušteni” jer ih tužitelj nije uključio u tužbu, nego samo u priloge.

51 Komisija napominje da prema sudskoj praksi Suda tužitelj ne može upućivati na priloge samo kako bi istaknuo argumente pred Općim sudom, nego ti argumenti moraju biti izneseni u samom tekstu tužbe (presuda od 11. rujna 2014., MasterCard i dr./Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, t. 40. i 41. i rješenje od 14. travnja 2016., Best-Lock (Europe)/EUIPO, C-452/15 P, neobjavljeno, EU:C:2016:270, t. 14.). Točno je da, prema sudskoj praksi, općenito upućivanje na druge tekstove, pa makar i bili priloženi tužbi, ne može ispraviti nepostojanje nužnih elemenata pravne argumentacije koje na temelju članka 76. Poslovnika treba sadržavati tužba (vidjeti rješenje od 14. travnja 2016., Best-Lock (Europe)/EUIPO, C-452/15 P, neobjavljeno, EU:C:2016:270, t. 14. i navedenu sudsku praksu). Međutim, u ovom slučaju valja utvrditi da se većina tužiteljevih argumenata kojima se upućuje na izjave europskog uvoznika koji je potvrdio nedostatak međusobne zamjenjivosti dvaju standarda nalazi u točki 37. tužbe. Stoga te argumente valja proglasiti nedopuštenima.

3) Meritum prvog, trećeg i četvrtog prigovora

52 U okviru njegova prvog prigovora tužitelj tvrdi da je Komisija počinila očitu pogrešku jer je utvrdila da su cijevni priključci proizvedeni u skladu sa standardom ASME/ANSI i cijevni priključci proizvedeni u skladu sa standardom EN/DIN međusobno zamjenjivi na tržištu Unije. Komisija nije dovoljno uzela u obzir sve relevantne okolnosti, niti je procijenila elemente iz spisa sa svom potrebnom dužnom pažnjom.

53 Komisija osporava tužiteljeve argumente.

54 U tom pogledu valja utvrditi da je prvi tužiteljev prigovor činjenično neutemeljen. Naime, iz uvodne izjave 52. pobijane uredbe proizlazi da su određene strane nakon dostavljanja konačnih nalaza pred Komisijom tvrdile da cijevni priključci proizvedeni u skladu sa standardom ASME/ANSI i cijevni priključci proizvedeni u skladu sa standardom EN/DIN međusobno nisu tehnički zamjenjivi ili da priključke proizvedene u skladu sa standardom EN/DIN treba isključiti iz opsega predmetnog proizvoda. Nakon tih primjedbi Komisija je u uvodnim izjavama 53. do 58. pobijane uredbe utvrdila da industrija Unije i kineski proizvođači proizvode priključke u skladu s objema vrstama standarda, da su fizička, tehnička i kemijska svojstva proizvoda proizvedenih u skladu s obama standardima usporediva iako mogu biti neznatno drukčiji i, konačno, da postoji tržišno natjecanje između dviju vrsta standarda u trenutku odabira standarda, pa čak i nakon odabira standarda ako se oni potpuno podudaraju.

55 Suprotno tomu, iz pobijane uredbe uopće ne proizlazi da je Komisija zaključila da su cijevni priključci proizvedeni u skladu s dvama standardima zamjenjivi. Komisija je samo utvrdila da između priključaka proizvedenih u skladu s dvama standardima postoje sličnosti koje su često znatne i da je riječ o konkurentskim proizvodima, čime se ne opravdava isključenje tih vrsta standarda iz opsega predmetnog proizvoda.

56 Iz toga proizlazi da valja odbiti prvi prigovor koji je tužitelj istaknuo u okviru prvog tužbenog razloga.

57 Podredno, budući da navedeni prvi prigovor treba tumačiti na način da se ne odnosi na zamjenjivost *stricto sensu*, nego na Komisijino utvrđenje prema kojem su cijevni priključci proizvedeni u skladu s dvama standardima slični ili usporedivi te su konkurentski proizvodi, Opći sud iznosi sljedeća razmatranja.

58 Kao prvo, tužitelj tvrdi da proizvođači iz Unije gotovo isključivo isporučuju cijevne priključke u skladu sa standardom EN/DIN i da kineski proizvođači gotovo isključivo isporučuju cijevne priključke u skladu sa standardom ASME/ANSI.

59 Kao drugo, tužitelj naglašava da je neovisni uvoznik koji je surađivao u antidampinškom ispitnom postupku pred Komisijom podnio primjedbe Komisiji kojima je potvrdio nedostatak međusobne zamjenjivosti standarda ASME/ANSI i EN/DIN. Ističe da se čini da taj uvoznik potkrepljuje svoje izjave podnošenjem preslika narudžbenica cijevnih priključaka koje je isporučio jednom od podnositelja pritužbe iz Unije. Tužitelj je podnio te primjedbe Općem sudu.

60 Kao treće, tužitelj osporava uvodnu izjavu 55. pobijane uredbe prema kojoj ta dva standarda konkuriraju jedno drugom. Ističe da toj tvrdnji proturječe provjereni dokazi podneseni Komisiji. S obzirom na tvrdnju u toj uvodnoj izjavi prema kojoj je „istina da se u specifikacijama pojedinih projekata traži primjena standarda EN/DIN ili standarda ASME/ANSI”, tužitelj tvrdi da nikakva razlika ne bi postojala između projekata da su standardi međusobno zamjenjivi. Tužitelj osporava i uvodnu izjavu 54. pobijane uredbe time što naglašava da se izjave proizvođača iz Unije koje su u njoj navedene nisu odnosile na međusobnu zamjenjivost dvaju standarda i da je taj proizvođač prestao surađivati od 27. siječnja 2017., što znači da informacije koje je podnio nisu bile provjerene. Suprotno tomu, tužitelj naglašava da su informacije proizvođača iz Unije koji je potvrdio nedostatak zamjenjivosti provjerene na licu mjesta.

61 Kao četvrto, što se tiče uvodne izjave 57. pobijane uredbe, prema kojoj „unatoč posebnim zahtjevima koji su upućeni uvozniku koji surađuje Komisija nije primila nikakve dokaze kojima bi se potvrdilo da između istovjetnog proizvoda i predmetnog proizvoda postoji tržišno natjecanje”, tužitelj navodi da je sam uvoznik koji je surađivao podnio dokaze i pisane primjedbe kako bi se dokazalo da ne postoji tržišno natjecanje. Tužitelj tvrdi da iz uvodne izjave 39. pobijane uredbe proizlazi da je uvoznik surađivao i podnio dodatne dokaze u pogledu zamjenjivosti.

62 Kao peto, što se tiče uvodne izjave 59. pobijane uredbe, prema kojoj je „[n]akon objave dodatnih podataka nekoliko zainteresiranih strana, uključujući jednog nepovezanog uvoznika, potvrdilo […] navedene nalaze ispitnog postupka” i da su „[te] zainteresirane strane ponovile da su standardi ASME/ANSI i EN/DIN u velikoj mjeri međusobno zamjenjivi”, nadalje „jedna je zainteresirana strana navela da dobavljači cijevi u Uniji isporučuju proizvode certificirane prema dva standarda pa tako i svaki proizvođač predmetnog proizvoda može dobiti dvostruku certifikaciju” i „[t]a je zainteresirana strana nadalje navela da je veliki dio predmetnih proizvoda i istovjetnih proizvoda koje na zalihama imaju trgovci certificirano prema dva standarda”, tužitelj ističe da svim tim izjavama proturječe dokazi. Tvrdi da je sam neovisni uvoznik koji je podnio primjedbe Komisiji potvrdio nedostatak zamjenjivosti.

63 Kao šesto, s obzirom na uvodnu izjavu 40. pobijane uredbe, tužitelj navodi da su „pouzdani izvori i stručnjaci” nijekali postojanje dvostruke certifikacije u skladu s obama predmetnim standardima. To nepostojanje dvostruke certifikacije osobito objašnjava činjenica da se na cijevne priključke proizvedene u skladu sa standardom ASME/ANSI nužno primjenjuje termička obrada kako bi postali otporni na koroziju te im se zbog toga uvelike daje prednost u tvornicama i u drugim primjenama u kojima su cijevi i priključci izloženi vremenskim uvjetima, uzimajući u obzir da se standardom EN/DIN ne propisuje ta termička obrada.

64 Kao sedmo, tužitelj tvrdi da se nedostatak zamjenjivosti i dvostruka certifikacija u skladu s obama standardima usto objašnjava činjenicom da, iako vanjske dimenzije mogu biti slične ili jednake, stijenka cijevnih priključaka koja odgovara standardu ASME/ANSI jest deblja, tako da se priključku koji odgovara tom standardu daje prednost u primjenama koje zahtijevaju viši tlak, kao što su one u brojnim industrijama u Europi.

65 U tom pogledu, valja podsjetiti da prema ustaljenoj sudskoj praksi utvrđivanje postojanja štete nanesene industriji Unije pretpostavlja ocjenu složenih gospodarskih situacija, tako da institucije imaju veliki manevarski prostor i da sudski nadzor takve ocjene treba biti ograničen na provjeru poštovanja postupovnih pravila, materijalne točnosti utvrđenih činjenica, postojanja očite pogreške u ocjeni tih činjenica ili postojanja zlouporabe ovlasti (vidjeti presudu od 19. prosinca 2013., Transnational Company „Kazchrome” i ENRC Marketing/Vijeće, C-10/12 P, neobjavljenu, EU:C:2013:865, t. 22. i navedenu sudsku praksu).

66 Valja podsjetiti da je na tužitelju teret dokazivanja očite pogreške u ocjeni koju je Komisija počinila time što je utvrdila sličnost između cijevnih priključaka proizvedenih u skladu s obama standardima i činjenicu da su u konkurenciji jedan s drugim (vidjeti u tom smislu i po analogiji presude od 9. rujna 2010., Carpent Languages/Komisija, T-582/08, neobjavljenu, EU:T:2010:379, t. 57. i od 17. siječnja 2017., Cofely Solelec i dr./Parlament, T-419/15, neobjavljenu, EU:T:2017:8, t. 96.).

67 Stoga u ovom slučaju valja utvrditi je li tužitelj predložio dokaze kojima se može dokazati očita pogreška na koju se poziva.

68 Kao prvo, treba utvrditi da tužitelj uopće nije potkrijepio svoju argumentaciju prema kojoj proizvođači iz Unije gotovo isključivo proizvode cijevne priključke u skladu sa standardom EN/DIN, a kineski proizvođači gotovo isključivo proizvode cijevne priključke u skladu sa standardom ASME/ANSI. U svakom slučaju, treba naglasiti da tužitelj upotrebom izraza „gotovo isključivo” ne isključuje da kineski proizvođači i industrija Unije u određenoj mjeri proizvode cijevne priključke u skladu s obama standardima.

69 Kao drugo, valja utvrditi da, kako bi potkrijepio svoju tezu prema kojoj cijevni priključci proizvedeni u skladu s dvama standardima nisu zamjenjivi, tužitelj je podnio Općem sudu primjedbe koje su dva europska uvoznika podnijela Komisiji. Te su primjedbe sadržane u porukama elektroničke pošte koje su Komisiji uputila dva proizvođača sa sjedištem u Uniji. U tim porukama elektroničke pošte proizvođači objašnjavaju razlike koje postoje između cijevnih priključaka proizvedenih u skladu sa svakim od dviju vrsta predmetnih standarda te potvrđuju nedostatak međusobne zamjenjivosti i

konkurentnosti cijevnih priključaka proizvedenih u skladu sa standardima EN/DIN i cijevnih priključaka proizvedenih u skladu sa standardima ASME/ANSI. Tužitelj nije predložio druge dokaze u prilog tvrdnjama sadržanim u navedenim porukama elektroničke pošte.

70 Međutim, valja utvrditi da te poruke elektroničke pošte ne mogu dokazati da proizvođači iz Unije i kineski proizvođači proizvode gotovo isključivo u skladu sa standardom EN/DIN odnosno standardom ASME/ANSI. Ne mogu dokazati ni da ne postoji tržišno natjecanje između priključaka proizvedenih u skladu s tim dvama standardima niti da ne postoji dvostruka certifikacija u skladu s tim standardima. Naime, ne može se smatrati da obične tvrdnje koje nisu potkrijepljene dokazima mogu dokazati da je Komisija počinila očitu pogrešku u ocjeni koju navodi tužitelj.

71 Stoga, u svakom slučaju valja odbiti prvi prigovor kao neosnovan.

72 U okviru trećeg prigovora, s jedne strane, tužitelj osporava uvodnu izjavu 54. pobijane uredbe, prema kojoj „u ispitnom postupku i pri saslušanju proizvođača iz Unije koji ima ugovor o vanjskoj proizvodnji dokazano je da su fizička, tehnička i kemijska svojstva proizvoda odobrenih prema standardu EN/DIN i prema standardu ASME/ANSI međusobno usporediva”. Smatra da se izjave proizvođača Unije navedene u toj uvodnoj izjavi nisu odnosile na međusobnu zamjenjivost dvaju standarda i da je taj proizvođač prestao surađivati od 27. siječnja 2017., što znači da informacije koje je podnio nisu bile provjerene. Međutim, tužitelj naglašava da su informacije proizvođača iz Unije koji je potvrdio nedostatak zamjenjivosti provjerene na licu mjesta.

73 S druge strane, tužitelj osporava uvodnu izjavu 57. pobijane uredbe, prema kojoj „unatoč posebnim zahtjevima koji su upućeni uvozniku koji surađuje Komisija nije primila nikakve dokaze kojima bi se potvrdilo da između istovjetnog proizvoda i predmetnog proizvoda postoji tržišno natjecanje”. Navodi da je sam uvoznik koji je surađivao podnio dokaze i pisane primjedbe kako bi se dokazalo da ne postoji tržišno natjecanje. Tužitelj tvrdi da iz uvodne izjave 39. pobijane uredbe, prema kojoj su nakon dostave revidiranih konačnih nalaza 25. studenoga 2016., „[d]va kineska proizvođača izvoznika, CCCMC, podnositelj pritužbe i tri uvoznika iz Unije dostavili […] naknade podneske”, proizlazi da je uvoznik surađivao i podnio dodatne dokaze u pogledu zamjenjivosti.

74 U tom pogledu, valja utvrditi da tužiteljeve kritike ne mogu potkrijepiti nedostatak Komisijine nepristranosti u ocjeni dokaza. Naime, saslušanje proizvođača iz Unije navedeno u uvodnoj izjavi 54. pobijane uredbe odnosilo se na zamjenjivost. Štoviše, treba naglasiti da Komisija nije navela da nije primila primjedbe i dokaze kojima se nastoji potkrijepiti nedostatak zamjenjivosti, nego je samo utvrdila da primjedbe i dokazi koje je u tom pogledu primila ne mogu dokazati navodni nedostatak sličnosti između dvaju standarda.

75 Stoga treći prigovor valja odbiti kao neosnovan.

76 U okviru četvrtog prigovora tužitelj tvrdi da se tvrdnjom sadržanom u uvodnoj izjavi 57. pobijane uredbe, prema kojoj uvoznik nije dostavio negativan dokaz, stavlja prekomjeran teret dokazivanja na stranke.

77 U tom pogledu valja naglasiti, kao što to tvrdi Komisija, da se u uvodnoj izjavi 57. pobijane uredbe ne navodi ni CCCMC ni tužitelj, nego „[europski] uvozni[k] koji surađuje [u ispitnom postupku]”. Stoga Opći sud ne može zaključiti da Komisijino upućivanje na djelatnost treće osobe u okviru istraživanja dokaza stavlja bilo kakav teret dokazivanja na tužitelja.

78 Stoga četvrti prigovor valja odbiti kao neosnovan.

d) Peti prigovor, koji se temelji na nedovoljnom obrazloženju u pogledu utvrđivanja zamjenjivosti standardâ EN/DIN i ASME/ANSI

79 U naslovu prvog tužbenog razloga tužitelj je naveo navodno nedovoljno Komisijino obrazloženje u pogledu utvrđivanja zamjenjivosti.

80 U tom je pogledu dovoljno utvrditi da je na temelju uvodnih izjava 52. do 60., 73. i 74. pobijane uredbe, u kojima se navode razlozi iz kojih je Komisija smatrala da su cijevni priključci proizvedeni u skladu sa standardima ASME/ANSI i EN/DIN usporedivi, tužitelj mogao detaljno osporavati navedeno obrazloženje koje je iznijela Komisija.

81 Stoga valja odbiti prvi tužbeni razlog kao djelomično neosnovan i djelomično nedopušten.

2. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogreški u ocjeni prilikom primjene tretmana koji se primjenjuje na zemlje koje nemaju tržišno gospodarstvo

82 Uvodno, kao što se podsjetilo u točki 2. ove presude, za materijalna pravila valja uputiti na Uredbu br. 1225/2009. Stoga treba smatrati da se tužitelj poziva konkretno na uvodnu izjavu 3. i članak 2. stavke 1. do 7. Uredbe br. 1225/2009 čije su odredbe u pogledu sadržaja slične odredbama uvodne izjave 3. i članka 2. stavaka 1. do 7. Uredbe 2016/1036 na datum donošenja pobijane uredbe.

83 Iz uvodne izjave 99. pobijane uredbe proizlazi da „[u] skladu s člankom 2. stavkom 7. točkom (a) [Uredbe br. 1225/2009], uobičajena vrijednost za proizvođače izvoznike kojima nije dodijeljen MET utvrdit će se na temelju cijena ili izračunane vrijednosti u trećoj zemlji s tržištem (‚analogna zemlja')" i da „[n]ijedan od proizvođača izvoznika koji surađuju nije zatražio tretman tržišnoga gospodarstva". U tim okolnostima, Komisija je izračunala uobičajenu vrijednost za cijevne priključke podrijetlom iz Kine u skladu s člankom 2. stavkom 7. točkom (a) Uredbe br. 1225/2009 (koji je zamijenjen člankom 2. stavkom 7. točkom (a) Uredbe 2016/1036).

84 Tužitelj u petom tužbenom razlogu tvrdi da je Komisija počinila očitu pogrešku time što je upotrijebila metodu izračuna uobičajene vrijednosti utvrđenu u članku 2. stavku 7. točki (a) Uredbe br. 1225/2009. Tvrdi da se člankom 2. Sporazuma o primjeni članka VI. Općeg sporazuma o carinama i trgovini iz 1994. (GATT) (SL 1994., L 336, str. 103. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 112.), u daljnjem tekstu: Sporazum o antidampingu), koji se nalazi u prilogu 1.A Sporazuma o osnivanju Svjetske trgovinske organizacije (WTO) (SL 1994., L 336, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 5.) dopušta Uniji i drugim članicama Svjetske trgovinske organizacije (WTO) da odstupe od ustaljene metode izračuna uobičajene vrijednosti. Međutim, ističe da se na temelju točke 15. podtočke (d) dijela I. Protokola o pristupanju Narodne Republike Kine WTO-u (u daljnjem tekstu: Protokol o pristupanju Kine WTO-u) to odstupanje prestalo primjenjivati petnaest godina nakon datuma pristupanja Kine WTO-u, odnosno 11. prosinca 2016. Stoga tužitelj tvrdi da je Komisija trebala izračunati uobičajenu vrijednost na temelju metode utvrđene u članku 2. stavcima 1. do 6. Uredbe br. 1225/2009 (koji je zamijenjen člankom 2. stavcima 1. do 6. Uredbe 2016/1036).

85 Tužiteljeva argumentacija u okviru ovog tužbenog razloga može se podijeliti u četiri prigovora.

86 U prvom prigovoru tužitelj ističe da se na točku 15. dijela I. protokola o pristupanju Kine WTO-u može pozvati pred Općim sudom kako bi se osporavala zakonitost pobijane uredbe.

87 U drugom prigovoru tužitelj navodi da je Komisija trebala tumačiti Uredbu br. 1225/2009 u skladu s pravom WTO-a.

88 U trećem prigovoru, u odgovor na Komisijin argument u odgovoru na tužbu prema kojem na antidampinški ispitni postupak treba primijeniti zakon koji je na snazi u trenutku započinjanja ispitnog postupka, tužitelj ističe da članak 18. stavak 3. Sporazuma o antidampingu nije primjenjiv u ovom slučaju. Naglašava da je taj sporazum za Kinu stupio na snagu u trenutku njezina pristupanja WTO-u i da se točkom 15. dijela I. Protokola o pristupanju Kine WTO-u predviđalo samo djelomično vremensko odstupanje od Sporazuma o antidampingu. Tužitelj dodaje da primjena nakon 11. prosinca 2016. tretmana koji se primjenjuje na zemlje koje nemaju tržišno gospodarstvo stvara nejednakosti između članova WTO-a koji primjenjuju retrospektivnu metodu izračuna, kao što su Sjedinjene Američke Države, i članova koji primjenjuju prospektivnu metodu izračuna, kao što je Unija. Stoga istek odstupanja predviđenog u točki 15. podtočki (d) dijela I. Protokola o pristupanju Kine WTO-u treba moći primijeniti u svim predmetima koji se odnose na konačan izračun uobičajene vrijednosti i dampinga nakon 11. prosinca 2016. Inače bi se povrijedilo načelo utvrđeno u članku 49. stavku 1. trećoj rečenici Povelje Europske unije o temeljnim pravima, u kojem se utvrđuje da ako je, nakon počinjenja kaznenog djela, zakonom propisana blaža kazna, primjenjuje se takva kazna.

89 U četvrtom prigovoru tužitelj ističe da je Prizivno tijelo WTO-a u izvješću o sporu „Europske zajednice – konačne antidampinške mjere na određene željezne ili čelične elemente za pričvršćivanje iz Kine”, donesenom 15. srpnja 2011. (WT/DS 397/AB/R, t. 289.) navelo da odstupanje kojim se članovima WTO-a dopušta da uobičajenu vrijednost kineskih proizvoda izračunaju u skladu s točkom 15. podtočkom (d) dijela I. Protokola o pristupanju Kine WTO-u istječe petnaest godina nakon pristupanja Kine, odnosno 11. prosinca 2016. Tužitelj napominje da je Komisija u više navrata priznala da je odstupanje predviđeno točkom 15. podtočkom (d) dijela I. Protokola o pristupanju Kine WTO-u istječe 11. prosinca 2016., kao što to proizlazi iz određenih novinskih članaka. Usto naglašava da su Komisijine službe u više navrata navele da pravo Unije treba izmijeniti kako bi se prilagodilo obvezama Unije prema WTO-u. Tužitelj ističe da se u Komisijinim radnim dokumentima također upućuje na istek odstupanja u prosincu 2016. Tužitelj u replici naglašava da Komisija nije osporavala te argumente u pogledu Komisijina priznavanja predmetnog isteka.

a) Mogućnost da se pred Općim sudom pozove na točku 15. dijela I. Protokola o pristupanju Kine WTO-u kako bi se proveo nadzor zakonitosti pobijane uredbe

90 Najprije valja odgovoriti na argumente koje je istaknuo tužitelj u okviru prvog prigovora, prema kojima se na točku 15. dijela I. Protokola o pristupanju Kine WTO-u pred Općim sudom može pozvati u svrhu osporavanja zakonitosti pobijane uredbe u dijelu u kojem se primijenila metoda predviđena u članku 2. stavku 7. točki (a) Uredbe br. 1225/2009.

91 Kao prvo, u tom pogledu, tužitelj tvrdi da, iako u načelu prema ustaljenoj sudskoj praksi sporazumi WTO-a i sporazumi, kao što je Sporazum o antidampingu, koji su im priloženi, nisu pravna pravila s obzirom na koja Opći sud provodi nadzor zakonitosti akata koje su donijele institucije Unije, kao što je pobijana uredba (presuda od 23. studenoga 1999., Portugal/Vijeće, C-149/96, EU:C:1999:574, t. 47.), Opći sud može provesti taj nadzor u slučaju da Unija namjerava ispuniti posebnu obvezu preuzetu u okviru WTO-a.

92 Tužitelj tvrdi da iz uvodne izjave 3. Uredbe 2016/1036 proizlazi da je europski zakonodavac člankom 2. stavcima 1. do 6. te uredbe htio ispuniti svoje obveze koje proizlaze iz Sporazuma o antidampingu.

93 Kao drugo, tužitelj ističe da prema ustaljenoj sudskoj praksi sporazumi WTO-a i, slijedom toga, Sporazum o antidampingu, obvezuju Uniju (presuda od 12. prosinca 1972., International Fruit Company i dr., 21/72 do 24/72, EU:C:1972:115, t. 16. do 18.).

94 Kao treće, tužitelj tvrdi da Protokol o pristupanju Kine WTO-u ima pravnu prirodu i da se može smatrati da je obuhvaćen okvirom Sporazuma o antidampingu. Napominje da je Prizivno tijelo WTO-a utvrdilo njegovu pravnu prirodu u svojem izvješću o sporu „Kina – mjere koje se odnose na izvoz rijetkih zemnih elemenata, volframa i molibdena" donesenom 7. kolovoza 2014. (WT/DS 431/AB/R).

95 Kao četvrto, tužitelj tvrdi da je Komisija, dok druge europske institucije ne donesu izmjene koje je Komisija predložila kako bi se Uredba br. 1225/2009 uskladila s njezinim obvezama u pogledu WTO-a, bila pravno dužna na tužitelja primijeniti metodu iz članka 2. stavaka 1. do 6. Uredbe br. 1225/2009. Smatra da Komisija kao institucija Unije ima obvezu izvršavanja svoje ovlasti u skladu s međunarodnim pravom te u tom smislu navodi presudu od 24. studenoga 1992., Poulsen i Diva Navigation (C-286/90, EU:C:1992:453, t. 9.). Prilikom tumačenja i primjenjivanja Osnovne uredbe o antidampingu Komisija je dužna poštovati pravila koja proizlaze iz međunarodnog običajnog prava, konkretno temeljno načelo kojim se zahtijeva da ugovori ili međunarodni sporazumi obvezuju stranke (načelo *pacta sunt servanda*), koje je kodificirano u članku 26. Bečke konvencije o pravu međunarodnih ugovora od 23. svibnja 1969. (u daljnjem tekstu: Bečka konvencija) (presuda od 16. lipnja 1998., Racke, C-162/96, EU:C:1998:293, t. 49.). Tvrdi da se u članku 27. Bečke konvencije navodi i da se stranka ugovora ne može pozivati na odredbe svoga unutrašnjeg prava da bi opravdala neizvršavanje ugovora.

96 Konačno, u odgovoru na intervencijski podnesak Vijeća, kao prvo, tužitelj pojašnjava da se presuda od 16. srpnja 2015., Komisija/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494), na koju se poziva Vijeće, odnosila na slučaj armenskog izvoznika. Tužitelj ističe da se Protokolom o pristupanju Armenije WTO-u ne predviđaju načini ni uvjeti koji vremenski ili drukčije ograničavaju mogućnost Unije da primijeni antidampinška pravila kojima se odstupa od Sporazuma o antidampingu na armenske izvoznike na temelju posebnog i jednostranog sustava Unije iz članka 2. stavka 7. Uredbe br. 1225/2009. Tužitelj smatra da se tužitelj u navedenom predmetu nije mogao pozvati na Protokol o pristupanju kojim se predviđaju ograničenja primjene tretmana zemalja koje nemaju tržišno gospodarstvo. Kao drugo, tužitelj tvrdi da je presuda od 4. veljače 2016., C & J Clark International i Puma (C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74), na koju se također poziva Vijeće, donesena prije isteka odstupanja sadržanog u točki 15. podtočki (d) dijela I. Protokola o pristupanju Kine WTO-u. Stoga, pitanja međunarodnog prava koja je u oba predmeta postavio sud koji je uputio zahtjev ne mogu dovesti u pitanje značaj namjere Unije da će poštovati svoje obveze koje proizlaze iz Protokola o pristupanju Kine WTO-u.

97 Kao prvo, valja pojasniti da, kao što je to uostalom navelo Prizivno tijelo WTO-a u svojem izvješću o sporu „Kina – mjere koje se odnose na izvoz rijetkih zemnih elemenata, volframa i molibdena" donesenom 7. kolovoza 2014. (WT/DS 431/AB/R), Protokol o pristupanju Kine WTO-u dio je niza sporazuma sklopljenih u okviru WTO-a (u daljnjem tekstu: sporazumi WTO-a) a da to stranke ne osporavaju.

98 Kao drugo, ipak treba podsjetiti da se prema sudskoj praksi na odredbe međunarodnog sporazuma kojeg je Unija stranka može pozivati u prilog tužbi za poništenje akta sekundarnog prava Unije ili prigovoru utemeljenom na nezakonitosti takvog akta samo pod uvjetom da, s jedne strane, to nije protivno naravi i strukturi tog sporazuma i, s druge strane, da su te odredbe sadržajno bezuvjetne i dovoljno precizne (vidjeti presudu od 13. siječnja 2015., Vijeće i dr./Vereniging Milieudefensie i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, t. 54. i navedenu sudsku praksu; presudu od 16. srpnja 2015., Komisija/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, t. 37.). Stoga se pred sudovima Unije na takve odredbe može pozivati kao na kriterij za ocjenu zakonitosti akta Unije samo kada su ta dva uvjeta kumulativno ispunjena.

99 Što se tiče sporazumâ WTO-a, valja podsjetiti, kao što to naglašava tužitelj, da prema ustaljenoj sudskoj praksi, uzimajući u obzir njihovu prirodu i strukturu, sporazumi WTO-a načelno ne pripadaju u pravna pravila s obzirom na koje Sud nadzire zakonitost akata institucija Unije (presude od 23. studenoga 1999., Portugal/Vijeće, C-149/96, EU:C:1999:574, t. 47.; od 1. ožujka 2005., Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, t. 39. i od 18. prosinca 2014., LVP, C-306/13, EU:C:2014:2465, t. 44.).

100 Međutim, Sud je prihvatio da u dvjema iznimnim situacijama sudovi Unije trebaju, kada je to potrebno, nadzirati zakonitost akta Unije i akata donesenih radi njegove primjene s obzirom na pravila Sporazuma WTO-a (vidjeti presudu od 4. veljače 2016., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, t. 87. i navedenu sudsku praksu). Riječ je o pretpostavci koju ističe tužitelj da je Unija namjeravala izvršiti konkretnu obvezu preuzetu u okviru tih sporazuma (presuda od 7. svibnja 1991., Nakajima/Vijeće, C-69/89, EU:C:1991:186) i o slučaju u kojem predmetni akt Unije izričito upućuje na točno određene odredbe tih sporazuma (presuda od 22. lipnja 1989., Fediol/Komisija, 70/87, EU:C:1989:254).

101 Što se tiče druge iznimke navedene u točki 100. ove presude, utvrđene u presudi od 22. lipnja 1989., Fediol/Komisija (70/87, EU:C:1989:254, t. 19.), valja podsjetiti da nijedan članak Uredbe br. 1225/2009 ne upućuje ni na koju određenu odredbu sporazumâ o antidampingu (vidjeti u tom smislu presudu od 4. veljače 2016., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, t. 89., donesenu o Uredbi br. 1225/2009, uzimajući u obzir da Uredba 2016/1036 ne sadržava razliku kojom se opravdava drukčije rješenje).

102 Što se tiče prve iznimke navedene u točki 100. ove presude, utvrđene u presudi od 7. svibnja 1991., Nakajima/Vijeće (C-69/89, EU:C:1991:186, t. 31.), valja pojasniti da, prema mišljenju Suda, iako je točno da uvodna izjava 3. Uredbe br. 1225/2009 upućuje na to da u pravo Unije treba prenijeti u što je moguće većoj mjeri tekst Sporazuma WTO-a o antidampingu, taj izraz treba shvatiti u smislu da zakonodavac Unije, čak i ako je prilikom donošenja Uredbe br. 1225/2009 namjeravao uzeti u obzir pravila tog sporazuma, ipak nije izrazio volju za prenošenje svakog od tih pravila u tu uredbu (vidjeti u tom smislu presudu od 4. veljače 2016., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, t. 90.).

103 Kao treće, i što se tiče posebno članka 2. stavka 7. Uredbe br. 1225/2009, valja napomenuti da je Sud odlučio da on predstavlja izraz volje zakonodavca Unije da u tom području usvoji pristup svojstven pravnom poretku Unije, uvođenjem posebnog sustava detaljnih pravila u vezi s izračunom uobičajene vrijednosti za uvoze iz zemalja bez tržišnog gospodarstva (vidjeti u tom smislu presudu od 4. veljače 2016., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, t. 91. i navedenu sudsku praksu). Iz toga slijedi da se navedena odredba Uredbe br. 1225/2009 ne može smatrati mjerom čija je svrha osigurati u pravnom poretku Unije izvršavanje određene obveze preuzete u okviru WTO-a (presuda od 16. srpnja 2015., Komisija/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, t. 50.).

104 Osim toga, budući da tužitelj nije dokazao da su ispunjeni uvjeti za primjenu iz sudske prakse utvrđene u presudi od 7. svibnja 1991., Nakajima/Vijeće (C-69/89, EU:C:1991:186, t. 31.), ne može se ni pozvati na načelo *pacta sunt servanda*, kodificirano u članku 26. Bečke konvencije, s obzirom na nepostojanje izravnog učinka međunarodnog sporazuma za koji osporava da je izvršen u dobroj vjeri (presuda od 3. veljače 2005., Chiquita Brands i dr./Komisija, T-19/01, EU:T:2005:31, t. 247. i 248.; vidjeti i presudu od 14. prosinca 2005., Laboratoire du Bain/Vijeće i Komisija, T-151/00, neobjavljenu, EU:T:2005:450, t. 102. i navedenu sudsku praksu).

105 U ovom slučaju, iz prethodno navedenog proizlazi da Opći sud ne može provesti nadzor zakonitosti pobijane uredbe s obzirom na Protokol o pristupanju Kine WTO-u.

106 Taj se zaključak ne može pobiti drugim tužiteljevim argumentima.

107 Tužiteljeva argumentacija, prema kojoj se presuda od 16. srpnja 2015., Komisija/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494) odnosila na proizvođača sa sjedištem u Armeniji, čija se situacija razlikovala od tužiteljeve zbog toga što u Protokolu o pristupanju Armenije nije postojala odredba slična točki 15. dijela I. Protokola o pristupanju Kine WTO-u, ne može pobiti zaključak iz točke 105. ove presude. Naime, kao što se napomenulo u točki 103. ove presude, Sud je zaključio da se članak 2. stavak 7. Uredbe br. 1225/2009 ne može smatrati mjerom čija je svrha osigurati u pravnom poretku Unije izvršavanje određene obveze preuzete u okviru WTO-a. To je utvrđenje primjenjivo u pogledu Protokola o pristupanju Kine WTO-u. Isto tako, okolnost koju ističe tužitelj da se Opći sud ne može pozvati na presudu od 4. veljače 2016., C & J Clark International i Puma (C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74) jer je donesena prije isteka roka predviđenog u točki 15. podtočki (d) dijela I. Protokola o pristupanju Kine WTO-u, nije relevantna. Naime, čak i pod pretpostavkom da su se obveze koje je Unija preuzela u okviru sporazumâ WTO-a promijenile od datuma donošenja predmetne presude, to ne može utjecati na namjeru koju je iznio europski zakonodavac u trenutku donošenja članka 2. stavka 7. Uredbe br. 1225/2009.

108 Ni tužiteljeva argumentacija, prema kojoj se Unija službeno obvezala da će poštovati posebne uvjete iz Protokola o pristupanju Kine WTO-u jer je taj protokol Unija trebala službeno odobriti u obliku odluke, ne može dovesti u pitanje zaključak iz točke 105. ove presude. Naime, kao što je to istaknula Komisija, dovoljno je utvrditi da se činjenica da je Komisija sudjelovala u odobrenju Protokola o pristupanju Kine WTO-u ne može se tumačiti kao volja zakonodavca Unije da ispuni posebnu obvezu preuzetu u okviru pravila WTO-a. Zbog takvog bi tumačenja iznimka utvrđena u presudi od 7. svibnja 1991., Nakajima/Vijeće (C-69/89, EU:C:1991:186, t. 31.) postala besmislena.

b) Tumačenje članka 2. stavka 7. točke (a) Uredbe br. 1225/2009 u skladu s pravom WTO-a

109 Što se tiče tumačenja članka 2. stavka 7. točke (a) Uredbe br. 1225/2009 u skladu s pravom WTO-a, tužitelj najprije tvrdi da pravo Unije treba koliko je to moguće tumačiti s obzirom na međunarodno pravo, osobito kada odredbe imaju za cilj provođenje međunarodnog sporazuma koji je sklopila Unija. Stoga tužitelj tvrdi da je Komisija izraz „na nekoj drugoj razumnoj osnovi” iz članka 2. stavka 7. točke (a) Uredbe br. 1225/2009 trebala tumačiti kao da joj se njime dodjeljuje diskrecijska ovlast za računanje uobičajene vrijednosti u skladu s metodom primjenjivom na zemlje s tržišnim gospodarstvom te stoga u skladu s pravom WTO-a. Smatra da se člankom 2. stavkom 7. točkom (a) Uredbe br. 1225/2009 organizira hijerarhija metoda izračuna uobičajene vrijednosti za zemlje koje nemaju tržišno gospodarstvo i ističe da uobičajenu vrijednost najprije valja utvrditi na temelju cijene ili izračunane vrijednosti u nekoj trećoj zemlji tržišnoga gospodarstva, zatim na temelju cijene iz takve treće zemlje u druge zemlje, uključujući Uniju. Međutim, smatra da, ako nakon razmatranja Komisija smatra da se te metode ne mogu primijeniti, na temelju članka 2. stavka 7. točke (a) Uredbe br. 1225/2009 ona u izvršavanju vrlo široke diskrecijske ovlasti koju ima može utvrditi uobičajenu vrijednost na nekoj drugoj razumnoj osnovi. Ističe da je na temelju tog izraza Komisija mogla smatrati da se, s obzirom na međunarodne pravne obveze Unije i osobito njezine obveze u pogledu WTO-a, uobičajena vrijednost mogla utvrditi na temelju metode analogne zemlje i da uobičajenu vrijednost treba izračunati na temelju troškova i tužiteljeve domaće cijene. U tom pogledu, tužitelj tvrdi da je u praksi bio moguć izračun uobičajene vrijednosti na temelju troškova proizvodnje ili njegovih domaćih cijena.

110 Kao prvo, u tom pogledu valja naglasiti da je točno da prema ustaljenoj sudskoj praksi odredbe prava Unije treba koliko god je to moguće tumačiti s obzirom na međunarodno pravo, osobito kada takve odredbe imaju za cilj provođenje međunarodnog sporazuma koji je sklopila Unija (presude od 14. srpnja 1998., Bettati, C-341/95, EU:C:1998:353, t. 20. i od 9. siječnja 2003., Petrotub i Republica/Vijeće, C-76/00 P, EU:C:2003:4, t. 57.).

111 Međutim, valja pojasniti da se, kao što se to naglasilo u točki 103. ove presude, članak 2. stavak 7. točka (a) Uredbe br. 1225/2009 ne može smatrati odredbom koja ima za cilj provođenje posebnih obveza u okviru sporazuma WTO-a. Naime, tom se odredbom utvrđuju pravila koja se odnose na izračun uobičajene vrijednosti koja nemaju ekvivalente u sporazumima WTO-a u kojima se ne predviđaju pravila koja se odnose na izračun uobičajene vrijednosti za zemlje koje nemaju tržišno gospodarstvo.

112 Kao drugo, treba naglasiti da institucije imaju diskrecijsku ovlast u pogledu utvrđivanja uobičajene vrijednosti u zemljama koje nemaju tržišno gospodarstvo (presuda od 27. listopada 2011., Dongguan Nanzha Leco Stationery/Vijeće, C-511/09 P, EU:C:2011:696, t. 33.). Iz sudske prakse proizlazi da je metoda predviđena u članku 2. stavku 7. točki (a) Uredbe br. 1225/2009 koja se sastoji od utvrđivanja uobičajene vrijednosti predmetnog proizvoda „na nekoj drugoj razumnoj osnovi" supsidijarna metoda koja se primjenjuje kad pozvani poduzetnici sa sjedištem u analognim zemljama nisu raspoloživi za suradnju u ispitnom postupku (presuda od 10. rujna 2015., Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, t. 56.).

113 Iz prethodno navedenog proizlazi, s jedne strane, da Komisija nije bila dužna tumačiti članak 2. stavak 7. Uredbe br. 1225/2009 u skladu s obvezama Unije u okviru WTO-a i, s druge strane, da bi na temelju tumačenja koje predlaže tužitelj postala besmislena margina prosudbe koju je zakonodavac namjeravao dodijeliti Komisiji izrazom „na nekoj drugoj razumnoj osnovi" iz članka 2. stavka 7. točke (a) Uredbe br. 1225/2009.

114 S obzirom na prethodno navedeno, valja zaključiti da Komisija nije bila dužna tumačiti članak 2. stavak 7. Uredbe br. 1225/2009 s obzirom na točku 15. dijela I. Protokola o pristupanju Kine WTO-u.

115 Iz zaključaka iz točaka 105. i 114. ove presude proizlazi da Komisija nije počinila očitu pogrešku time što je primijenila metodu predviđenu u članku 2. stavku 7. Uredbe br. 1225/2009 za izračun uobičajene vrijednosti u ovom slučaju.

116 Drugi tužiteljevi prigovori koji se odnose na vremensku primjenu iz točke 15. dijela I. Protokola o pristupanju Kine WTO-u i posljedice isteka odstupanja predviđenog u točki 15. dijela I. navedenog protokola u skladu s pravom WTO-a ne mogu pobiti zaključak iz točke 114. ove presude.

117 Naime, budući da pravo WTO-a nije ni parametar nadzora zakonitosti pobijane uredbe ni pravno pravilo s obzirom na koje je Komisija dužna tumačiti članak 2. stavak 7. Uredbe br. 1225/2009, tužiteljevi prigovori koji se na to odnose mogu se samo odbiti kao bespredmetni.

3. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogreški u ocjeni i nedovoljnom obrazloženju u pogledu prilagodbe uobičajene vrijednosti

118 Iz uvodne izjave 111. pobijane uredbe proizlazi da je „zbog nepostojanja domaće prodaje istovjetnog proizvoda u Tajvanu, uobičajena vrijednost izračunana […] u skladu s člankom 2. stavkom 3. i 6. [Uredbe 1225/2009]" tako što su „prosječnom trošku proizvodnje predmetne vrste proizvoda pridodani troškovi prodaje i opći i administrativni troškovi nastali te dobit ostvarena na tajvanskom tržištu tijekom razdoblja ispitnog postupka".

119 Iz uvodne izjave 117. pobijane uredbe proizlazi:

„Uzimajući u obzir da se u Tajvanu može utvrditi samo ograničeni broj vrsta proizvoda koje u Uniju izvoze kineski proizvođači izvoznici iz uzorka, Komisija je izračunala uobičajenu vrijednost ostalih vrsta proizvoda na temelju troškova proizvodnje najsličnijih vrsta proizvoda proizvedenih u Tajvanu kako bi ostvarila cjelovita i pravedna usporedba, na temelju troškova proizvodnje koji su prilagođeni za:

(a) razlike u korištenim sirovinama – na temelju provjerenih podataka o troškovima industrije Unije, pri čemu su priključci proizvedeni od bešavnih cijevi između 2,12 i 2,97 puta skuplji za proizvodnju od onih napravljenih od zavarenih cijevi;

(b) razlike u razredu čelika – na temelju provjerenih podataka industrije Unije, pri čemu je prilagodba za trošak razreda čelika provedena na temelju troška najmanje skupih razreda čelika koji se upotrebljavaju za priključke u čijoj se proizvodnji kao sirovina koriste zavarene cijevi; ta prilagodba iznosi od 1,49 do 3,60 puta ovisno o korištenim razredima čelika;

(c) razlike u oblicima – na temelju uočenih razlika u cijenama prodajnih transakcija kineskih izvoznika, pri čemu se koljeno smatra najosnovnijim oblikom, a drugi oblici (T-komad, redukcije, kape i specijalni oblici) su između 1,08 i 1,74 puta skuplji.”

120 Iz uvodne izjave 118. pobijane uredbe proizlazi:

„CCCMC je u svom podnesku nakon privremene objave predložio alternativnu osnovu za prilagodbu točaka a) i b) i u tom pogledu je predočio podatke s kineskih tržišta. Međutim, ti podaci su kao prvo neprovjereni i kao drugo dolaze iz zemlje bez tržišnoga gospodarstva. Stoga bi se njihovom uporabom negirala metodologija analogne zemlje za izračun uobičajene vrijednosti. Stoga je ta tvrdnja CCCMC-a odbijena.”

121 Tužitelj u drugom tužbenog razlogu tvrdi da je Komisija počinila očitu pogrešku u ocjeni u pogledu prilagodbe uobičajene vrijednosti. Poziva se i na nedovoljno obrazloženje prilagodbe uobičajene vrijednosti. Ta će se dva prigovora ispitati jedan za drugim u nastavku.

a) Dopuštenost određenih tužiteljevih argumenata

122 Komisija ističe nedopuštenost tužiteljeve argumentacije prema kojoj činjenica da je Komisija upotrijebila kineske podatke za prilagodbe troškova proizvodnje cijevnih priključaka ovisno o razlikama u oblicima (u uvodnoj izjavi 117. točki (c) pobijane uredbe) dovodi u pitanje odbijanje (u uvodnoj izjavi 118. navedene uredbe) podataka s kineskih tržišta koje je podnio CCCMC kako bi se osporavale prilagodbe troškova proizvodnje provedene u uvodnoj izjavi 117. točki (a) i (b) pobijane uredbe. Ta je argumentacija nedopuštena na temelju članka 76. točke (d) Poslovnika. Komisija pojašnjava da tužitelj nije pojasnio koji se dio pobijane uredbe osporava tom argumentacijom te time ne omogućuje Komisiji da se brani.

123 U odgovoru na pitanje koje je Opći sud postavio na raspravi, Komisija je ipak priznala da tužitelj argumentacijom navedenom u točki 122. ove presude u bit tvrdi da je Komisija bila dužna upotrijebiti podatke s kineskog tržišta te je prepustila Općem sudu da odluči o dopuštenosti te argumentacije.

124 Naime, u tom pogledu valja utvrditi da se tužiteljeva argumentacija navedena u točki 122. ove presude može shvatiti na način na koji predlaže Komisija, tako da je treba proglasiti dopuštenom.

b) Meritum

1) Očita pogreška u ocjeni u pogledu prilagodbe uobičajene vrijednosti

125 Tužitelj osporava to što je Komisija u uvodnoj izjavi 118. pobijane uredbe odbila uzeti u obzir cjenike zavarenih i bešavnih cijevi koje su primjenjivali kineski proizvođači, koje je podnio CCCMC radi provođenja prilagodbe troškova proizvodnje određenih proizvoda proizvedenih u Tajvanu kako bi se uzele u obzir razlike u upotrijebljenim sirovinama (uvodna izjava 117. točka (a)) i razlike u razredima čelika (uvodna izjava 117. točka (b)) u odnosu na proizvode koje su u Uniju izvozili kineski proizvođači. Tužitelj ističe da je činjenica da je Komisija upotrijebila podatke koji se odnose na troškove proizvodnje industrije Unije kako bi se prilagodili troškovi proizvodnje tajvanskih proizvoda imala za učinak povećanje razine dampinške marže dodijeljene tužitelju. Tužitelj je u replici napomenuo da podaci s kineskog tržišta koje je podnio CCCMC nisu imali za cilj utvrditi cijenu koju treba upotrijebiti za utvrđivanje uobičajene vrijednosti u Tajvanu, nego pružiti Komisiji naznake o relativnoj razlici između troškova zavarenih i bešavnih cijevi kao sirovina i dokazati da je razlika koju ističu proizvođači iz Unije pretjerana. Tužitelji tvrde da su se podaci koje je podnio CCCMC odnosili na cijenu sirovina upotrijebljenih za proizvodnju cijevnih priključaka, odnosno cijevi koje se isporučuju kineskim proizvođačima cijevnih priključaka kao proizvodni materijal. Naglašava da proizvođači iz Unije i većina kineskih proizvođača sami ne proizvode glavne cijevi za njihove cijevne priključke te stoga trebaju kupovati te sirovine kao proizvodni materijal. Stoga su podaci koje je podnio CCCMC izravno relevantni za izračun troškova proizvodnje proizvođača cijevnih priključaka na tržištima Unije i Kine. Tužitelj napominje da se u podacima koje je podnio CCCMC navodilo da je trošak bešavnih cijevi bio 1,3 puta veći od troška zavarenih cijevi, dok je Komisija konačno zaključila da je trošak bešavnih cijevi bio 2,12 i 2,97 puta veći od troška zavarenih cijevi.

126 Valja podsjetiti da, kao što to proizlazi iz točke 112. ove presude, institucije Unije imaju široku diskrecijsku ovlast u pogledu utvrđivanja uobičajene vrijednosti za zemlje koje nemaju tržišno gospodarstvo (presuda od 27. listopada 2011., Dongguan Nanzha Leco Stationery/Vijeće, C-511/09 P, EU:C:2011:696, t. 33.).

127 K tomu, iz sudske prakse proizlazi da teret dokazivanja očite pogreške snosi tužitelj, koji treba predložiti uvjerljive dokaze u prilog svojoj tvrdnji (vidjeti u tom smislu presudu od 22. listopada 1991., Nölle, C-16/90, EU:C:1991:402, t. 17.; vidjeti u tom smislu i po analogiji i presude od 9. rujna 2010., Carpent Languages/Komisija, T-582/08, neobjavljenu, EU:T:2010:379, t. 57. i od 17. siječnja 2017., Cofely Solelec i dr./Parlament, T-419/15, neobjavljenu, EU:T:2017:8, t. 96.).

128 Stoga u ovom slučaju valja provjeriti je li tužitelj predložio dokaze koji mogu dokazati da je Komisija počinila očitu pogrešku u ocjeni u izračunu uobičajene vrijednosti.

129 Kao prvo, tužitelj osporava Komisijinu tvrdnju u uvodnim izjavama 118. i 123. pobijane uredbe, prema kojoj podaci koje je podnio CCCMC nisu bili provjereni. Tužitelj naglašava da su ti podaci, koji sadržavaju tablice s cijenama koje su kineski poduzetnici primjenjivali za različite zavarene i bešavne cijevi, preuzeti iz službenih cjenika proizvodnih cijena čija se autentičnost može provjeriti. Tužitelj smatra da je Komisija odlučila da neće provjeriti te podatke, tako da ih ne može odbiti i pritom se pozvati na činjenicu da nisu provjereni. Tužitelj dodaje da je CCCMC podnio dokaze u svojim komentarima o konačnim nalazima koji sadržavaju provjerene fakture tužitelja i drugog proizvođača koji je surađivao.

130 Što se tiče drugog razloga za odbijanje podataka koje je podnio CCCMC, iznesenog u uvodnoj izjavi 118. pobijane uredbe, odnosno činjenice da se ti podaci odnose na zemlje koji nemaju tržišno gospodarstvo, tužitelj smatra da to razmatranje ne može opravdati sustavno odbijanje. Tužitelj ističe da je Prizivno tijelo WTO-a, u svojem izvješću o sporu „Europske zajednice – konačne antidampinške mjere na određene željezne ili čelične elemente za pričvršćivanje iz Kine” donesenom 15. srpnja 2011.

(WT/DS 397/AB/R, t. 289.), smatralo da Komisija ne može odbiti kineske dokaze podnesene kako bi se prilagodila uobičajena vrijednost tako da se samo pozove na činjenicu da Kina nema status zemlje s tržišnim gospodarstvom. Tužitelj dodaje da, iako se izvješće Prizivnog tijela WTO-a o sporu „Europske zajednice – konačne antidampinške mjere na određene željezne ili čelične elemente za pričvršćivanje iz Kine" doneseno 15. srpnja 2011. (WT/DS 397/AB/R, t. 289.) odnosilo na pravednu usporedbu između uobičajene vrijednosti i izvozne cijene u smislu članka 2. stavka 10. Uredbe br. 1225/2009 (koji je zamijenjen člankom 2. stavkom 10. Uredbe 2016/1036), a ne na prilagodbe uobičajene vrijednosti, zaključci iz tog izvješća primjenjivi su u ovom slučaju jer je jedini razlog iz kojeg Komisija nije uzela u obzir podatke koje je podnio CCCMC činjenica da oni potječu iz zemlje koja nema tržišno gospodarstvo. Tužitelj tvrdi i da je Komisija u predmetu u kojem je donesena presuda od 1. lipnja 2017. Changmao Biochemical Engineering/Vijeće (T-442/12, EU:T:2017:372) upotrijebila kineske cijene kako bi izračunala uobičajenu vrijednost jednog od predmetnih proizvoda koji nije bio proizveden u analognoj zemlji, što je i ovdje slučaj.

131 Kao drugo, što se tiče uvodne izjave 124. pobijane uredbe, tužitelj prigovara Komisiji da je odbila podatke koje je podnio CCCMC zbog činjenice da su se ti podaci odnosili na cijene, a ne na troškove proizvodnje. Tužitelj smatra da Komisija nije objasnila razliku između proizvođačevih troškova kupnje i dobavljačeve prodajne cijene.

132 Kao treće, tužitelj ističe da je sama Komisija upotrijebila kineske podatke za prilagodbu uobičajene vrijednosti u pogledu razlika u oblicima, na temelju uočenih razlika u cijenama prodajnih transakcija kineskih izvoznika iz uvodne izjave 117. točke (c) pobijane uredbe. Tvrdi da, iako su podaci koji se odnose na prodajne cijene u zemlji koja nema tržišno gospodarstvo pouzdani za prilagodbu uobičajene vrijednosti u pogledu razlika u oblicima cijevnih priključaka, trebaju biti dovoljno pouzdani kako bi se izračunale razlike koje se odnose na sirovine i relevantne razrede čelika iz uvodne izjave 117. točaka (a) i (b) pobijane uredbe.

133 Kao četvrto, tužitelj prigovara Komisiji jer je u točki 124. revidiranih konačnih nalaza smatrala da kineski proizvođači nisu podnijeli nikakav podatak u pogledu troškova proizvodnje. Tužitelj smatra da rok od 22 dana, koji je utvrđen za podnošenje očitovanja o konačnim nalazima nije bio dovoljan kako bi se podnijeli dodatni podaci uz podatke koje je podnio CCCMC jer je na datum objave tih nalaza prvi put otkriveno da je Komisija odbila podnesene podatke.

134 U tom pogledu valja podsjetiti da je, kao što je to utvrđeno u okviru analize tužiteljeva petog tužbenog razloga, Komisija u ovom slučaju pravilno primijenila metodu primjenjivu na zemlje koje nemaju tržišno gospodarstvo. U okviru te metode, u pogledu koje Komisija ima široku diskrecijsku ovlast, Komisija nije dužna uzeti u obzir podatke iz zemalja koje nemaju tržišno gospodarstvo, nego odluku treba donijeti na temelju „cijene ili izračunane vrijednosti u nekoj trećoj zemlji tržišnoga gospodarstva, odnosno cijene iz takve treće zemlje u druge zemlje, uključujući Uniju, odnosno ako to nije moguće, na nekoj drugoj razumnoj osnovi, uključujući stvarno plaćenu ili naplativu cijenu u Uniji za istovjetan proizvod, odgovarajuće prilagođenu, ako je potrebno, kako bi uključivala razumnu profitnu maržu".

135 K tomu, valja naglasiti članak 2. stavak 7. Uredbe br. 1225/2009 također omogućuje Komisiji da upotrijebi podatke industrije Unije jer se njime utvrđuje da se Komisija može osloniti na „stvarno plaćenu ili naplativu cijenu u Zajednici za istovjetan proizvod".

136 Osim toga, valja utvrditi da iz uvodne izjave 118. pobijane uredbe proizlazi da činjenica da podaci koje je podnio CCCMC potječu iz zemlje koja nema tržišno gospodarstvo nije bio jedini razlog za odbijanje tih podataka. To odbijanje temelji se, kao što je to naglašeno u uvodnoj izjavi 124. pobijane uredbe, i na činjenici da su podaci koje je podnio CCCMC sadržavali prodajne cijene cijevi, koje se ne mogu smatrati prikladnim za izračun troškova proizvodnje cijevnih priključaka.

137 Konačno, treba podsjetiti da tužitelj nije podnio zahtjev kojim se nastoji dokazati da je poslovao u tržišnim uvjetima na temelju članka 2. stavka 7. točke (b) Uredbe br. 1225/2009.

138 Prethodno navedeni elementi dovoljni su kako bi se zaključilo da Komisija nije počinila očitu pogrešku u ocjeni kad je odbila podatke s kineskog tržišta koje je podnio CCCMC kako bi se provele prilagodbe troškova proizvodnje objašnjene u uvodnoj izjavi 117. točkama (a) i (b) pobijane uredbe.

2) Nedovoljno obrazloženje u pogledu prilagodbe uobičajene vrijednosti

139 Tužitelj se poziva na nedostatak u obrazloženju u pogledu prilagodbi osporavanih troškova proizvodnje.

140 U tom pogledu valja podsjetiti da, budući da uredba kojom se uvode konačne antidampinške pristojbe ulazi u sustavni okvir niza mjera, ne može se zahtijevati da njezino obrazloženje navodi različite činjenične i pravne elemente, ponekad vrlo brojne i složene, na koje se odnosi niti da institucije zauzmu stajalište o svim argumentima zainteresiranih osoba. Naprotiv, dovoljno je da autor akta iznese činjenice i pravna razmatranja koja su od temeljne važnosti u strukturi osporavane uredbe. Institucije nisu dužne posebno obrazložiti činjenicu da se nisu uzeli u obzir različiti argumenti koje su istaknule zainteresirane osobe. Dovoljno je da uredba sadržava jasno opravdanje glavnih elemenata njihove analize ako to opravdanje može pojasniti razloge iz kojih su odbile relevantne argumente koje su stranke istaknule tijekom upravnog postupka. Osim toga, uredbu kojom se uvode antidampinške pristojbe nakon ispitnog postupka ne treba obrazložiti s obzirom na sve činjenične i pravne elemente koji su relevantni za ocjenu koja je u pogledu njih donesena. Obrazloženje takvog akta nema za cilj objasniti promjenu stajališta institucija tijekom upravnog postupka te stoga nije namijenjeno tomu da se opravdaju razlike između rješenja utvrđenog u konačnom aktu i privremenog stajališta iznesenog u dokumentima proslijeđenim zainteresiranim osobama tijekom tog postupka, kako bi im se omogućilo da iznesu svoje primjedbe. Tom se obvezom stoga institucijama ne nalaže ni da objasne zašto je stajalište predviđeno u određenoj fazi upravnog postupka eventualno bilo neosnovano (presuda od 13. rujna 2010., Whirlpool Europe/Vijeće, T-314/06, EU:T:2010:390, t. 114. do 116.).

141 U ovom je slučaju dovoljno utvrditi da iz uvodnih izjava 118. do 129. pobijane uredbe proizlazi da je Komisija jasno i nedvosmisleno iznijela obrazloženje odbijanja podataka koje je podnio CCCMC.

142 Valja zaključiti da Komisija nije povrijedila svoju obvezu obrazlaganja u pogledu prilagodbe uobičajene vrijednosti.

143 Iz prethodno navedenog proizlazi da valja odbiti drugi tužbeni razlog.

4. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogreški u ocjeni i zlouporabi ovlasti u pogledu utvrđivanja razmatranog razdoblja

144 Uvodno, valja naglasiti da je 10. studenoga 2012., nakon pritužbe koju je podnio Odbor za obranu industrije cijevnih priključaka od nehrđajućeg čelika za tupo zavarivanje, Komisija pokrenula antidampinški ispitni postupak koji se razlikuje od antidampinškog postupka u ovom slučaju (u daljnjem tekstu: prethodni ispitni postupak). Taj je ispitni postupak pokrenut na temelju Obavijesti o pokretanju antidampinškog postupka koji se odnosi na uvoz cijevnih priključaka od nehrđajućeg čelika za tupo zavarivanje, među ostalim i kao gotovih proizvoda, podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Tajvana (SL 2012., C 342, str. 2.). Taj ispitni postupak okončan je nakon povlačenja pritužbe Odlukom Komisije 2013/440/EU od 20. kolovoza 2013. o prekidu antidampinškog postupka koji se odnosi na uvoz cijevnih priključaka od nehrđajućeg čelika za tupo zavarivanje, među ostalim i kao gotovih proizvoda, podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Tajvana (SL 2013., L 223, str. 13.).

145 Valja podsjetiti da iz uvodne izjave 43. pobijane uredbe proizlazi da se ispitni postupak o kojem je riječ u ovom slučaju odnosio na „razdoblje od 1. listopada 2014. do 30. rujna 2015.”. Iz uvodne izjave 44. pobijane uredbe proizlazi da je „[i]spitivanjem kretanja koja su važna za procjenu štete obuhvaćeno […] razdoblje od 1. siječnja 2012. do kraja razdoblja ispitnog postupka”.

146 Tužitelj u trećem tužbenom razlogu ističe da je Komisija trebala ispitati relevantna kretanja u svrhu procjene štete u razdoblju koje je počelo 2010., a ne 2012.

147 Kao prvo, tužitelj priznaje da je Komisijina uobičajena praksa u području antidampinških ispitnih postupaka razmatrati razdoblje od četiri godine. Međutim, naglašava da je tijekom ispitnog postupka o kojem je riječ u ovom slučaju CCCMC pokušao uvjeriti Komisiju da predvidi produljenje razmatranog razdoblja, tako da se obuhvati razdoblje prethodnog ispitnog postupka. U tom pogledu tvrdi da Komisijina široka diskrecijska ovlast u području antidampinga uključuje i mogućnost da odstupi od uobičajene prakse ako to opravdavaju okolnosti ispitnog postupka. Smatra da okolnosti predmetnog ispitnog postupka opravdavaju to da Komisija odstupi od svoje uobičajene prakse jer je Komisija već provela znatan dio prethodnog ispitnog postupka u koji je većinom uključen isti podnositelj pritužbe, isti predmetni proizvod, isti proizvođači izvoznici i isti uvoznici te je nedvojbeno već raspolagala svim Eurostatovim podacima koji su se prikupili i analizirali tijekom prethodnog ispitnog postupka. Tužitelj tvrdi da se, iako je prethodni ispitni postupak okončan Odlukom 2013/440 nakon povlačenja pritužbe, stvarni razlog iz kojeg je Komisija okončala navedeni ispitni postupak odnosio na nedovoljne dokaze postojanja štete za industriju Unije. Tužitelj zaključuje da odbijanje CCCMC-ova zahtjeva da se produlji razmatrano razdoblje predstavlja „zlouporabu široke diskrecijske ovlasti" koju ima Komisija i traži od Općeg suda da Komisijine nalaze u pogledu razmatranog razdoblja i, slijedom toga, njezino konačno utvrđivanje štete kvalificira kao nedovoljno obrazložene i nezakonite.

148 Kao drugo, tužitelj tvrdi da je CCCMC tijekom predmetnog ispitnog postupka podnio podatke koji sadržavaju dokaze (temeljene na ažuriranim Eurostatovim podacima) povezane s utvrđivanjem cijena i količinom trgovine iz dviju zemalja na koje se odnosi ispitni postupak o kojem je u ovom slučaju riječ, kojima se obuhvaća razdoblje od 2010. Tim se podacima dokazuje opća stabilnost promjene cijena i količina uvoza u razdoblju od 2010. Navodi da su ti elementi podneseni kako bi se dokazalo da se cijene i količine uvoza nisu znatno smanjili u odnosu na razdoblje obuhvaćeno prethodnim ispitnim postupkom. Međutim, kad bi se ispitale promjene trgovine samo od 2012., priznaje da se naime čini da su uvozne cijene zabilježile pad. Suprotno tomu, ako se procjenjuje dulje razdoblje, tužitelj ističe da su uvozne cijene u cijelom tom razdoblju očito ostale vrlo stabilne, uzimajući u obzir da je, prema njegovu mišljenju, ta stabilnost treba biti odlučujući element kad je riječ o procjeni stvarne štete i uzročne veze.

a) Dopuštenost tužbenog razloga

149 Komisija tvrdi da je tužiteljev treći tužbeni razlog nedopušten na temelju članka 76. točke (d) Poslovnika. Tužitelj u tekstu zahtjeva nije dosljedno i razumljivo iznio ključne činjenične i pravne elemente na kojima se temelji tužba kako bi se tuženiku omogućilo da se brani i Općem sudu da po potrebi odluči o tužbi a da pritom nema drugih informacija u prilog tužbi. Komisija podsjeća da u zahtjevu treba izričito navesti sadržaj tužbenog razloga na kojem se tužba temelji i da samo njegovo apstraktno navođenje ne ispunjava zahtjeve iz Poslovnika (presuda od 11. rujna 2014., Gold East Paper i Gold Huasheng Paper/Vijeće, T-443/11, EU:T:2014:774, t. 66.). Podsjeća da, ako je tužbeni razlog ili dio tužbenog razloga nerazumljiv, valja ga proglasiti nedopuštenim (presuda od 11. rujna 2014., Gold East Paper i Gold Huasheng Paper/Vijeće, T-443/11, EU:T:2014:774, t. 135.). Komisija tvrdi da tužitelj nije objasnio od čega se sastoji očita pogreška u ocjeni ili zlouporaba ovlasti, na koje se poziva u naslovu trećeg tužbenog razloga. Naglašava da tužitelj nije podnio nijedan dokaz u prilog tvrdnjama koje je iznio u okviru trećeg tužbenog razloga, osim u pogledu njegove tvrdnje prema kojoj su uvozne cijene nakon 2010. očito ostale vrlo stabilne, pri čemu je uputio na prilog.

150 Podredno, Komisija tvrdi da tužiteljeva argumentacija sadržana u točki 80. tužbe, u pogledu stabilnosti izvoznih cijena nakon 2010., nije dopuštena na temelju članka 76. točke (d) Poslovnika. Komisija naglašava da, kako bi se potkrijepila njegova tvrdnja prema kojoj su uvozne cijene nakon 2010. ostale vrlo stabilne, tužitelj općenito upućuje na jedan prilog, odnosno dokument od 28 stranica, ali uopće ne pojašnjava gdje se nalaze argumenti koji potkrepljuju njegovu tvrdnju. U tom pogledu podsjeća na

sudsku praksu Suda prema kojoj nije na Općem sudu da u prilozima i podnescima traži i utvrdi tužbene razloge za koje može smatrati da se tužba na njima temelji (presude od 28. lipnja 2005., Dansk Rørindustri i dr./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, t. 97. i 100 i od 11. rujna 2014., MasterCard i dr./Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, t. 41.). Jednaki su zahtjevi i kada se poziva na neki argument u potporu tužbenog zahtjeva istaknutog pred Općim sudom (presude od 13. lipnja 2013., Versalis/Komisija, C-511/11 P, EU:C:2013:386, t. 115.). Ističe da općenito upućivanje na druge tekstove, pa makar i bili priloženi tužbi, ne može ispraviti nepostojanje nužnih elemenata pravne argumentacije, koje tužba mora sadržavati (vidjeti u tom smislu presude od 28. lipnja 2005., Dansk Rørindustri i dr./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, t. 94. do 100.; od 13. lipnja 2013., Versalis/Komisija, C-511/11 P, EU:C:2013:386, t. 115. i od 11. rujna 2014., MasterCard i dr./Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, t. 40.).

151 Kao prvo, u ovom slučaju treba utvrditi, kao što to već proizlazi iz točaka 147. i 148. ove presude, da je tužitelj u zahtjevu dovoljno jasno iznio argumente na kojima se temelji njegov treći tužbeni razlog, tako da taj tužbeni razlog ne treba zato proglasiti nedopuštenim.

152 Kao drugo, treba utvrditi da u točki 80. zahtjeva tužitelj stvarno općenito upućuje na prilog **A.11**, što uostalom potvrđuje u replici. Okolnost da u fazi replike navodi specifične elemente navedenog priloga koji, prema njegovu mišljenju, mogu potkrijepiti njegove tvrdnje ne može ispraviti povredu zahtjeva iz članka 76. Poslovnika do koje je došlo prilikom podnošenja tužbe (vidjeti rješenje od 9. siječnja 2015., Internationaler Hilfsfonds/Komisija, T-482/12, neobjavljeno, EU:T:2015:19, t. 39. i navedenu sudsku praksu). Stoga valja smatrati da je tužiteljevo općenito upućivanje na prilog A.11 nedopušteno (vidjeti u tom smislu presude od 22. lipnja 2017., Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, t. 12. i od 9. ožujka 2018., NORMOSANG, T-103/17, neobjavljenu, EU:T:2018:126, t. 25.).

b) Meritum

153 Kao prvo, tužiteljevu argumentaciju prema kojoj se, iako je prethodni ispitni postupak okončan Odlukom 2013/440 nakon povlačenja pritužbe, stvarni razlog iz kojeg je Komisija okončala navedeni ispitni postupak odnosio na nedovoljne dokaze postojanja štete za industriju Unije, treba proglasiti bespredmetnom. Naime, valja naglasiti, kao što je to tvrdila Komisija, da nije na Općem sudu da u okviru ove tužbe analizira argumente koji se odnose na prethodni ispitni postupak jer su pitanja koja se odnose na utvrđivanje štete u okviru navedenog ispitnog postupka neovisna o ispitnom postupku o kojem je riječ u ovom slučaju i ne mogu dovesti do poništenja pobijane uredbe.

154 Kao drugo, što se tiče očite pogreške na koju se poziva tužitelj, valja podsjetiti da je na tužitelju da predloži uvjerljive dokaze u prilog svojoj tvrdnji (vidjeti u tom smislu presudu od 22. listopada 1991., Nölle, C-16/90, EU:C:1991:402, t. 17.; vidjeti u tom smislu i po analogiji i presude od 9. rujna 2010., Carpent Languages/Komisija, T-582/08, neobjavljenu, EU:T:2010:379, t. 57. i od 17. siječnja 2017., Cofely Solelec i dr./Parlament, T-419/15, neobjavljenu, EU:T:2017:8, t. 96.).

155 Iz sudske prakse proizlazi da se ispitni postupak mora voditi na temelju što je moguće novijih informacija kako bi se odredile antidampinške pristojbe koje su prikladne za zaštitu interesa industrije Unije protiv dampinga (presude od 3. listopada 2000., Industrie des poudres sphériques/Vijeće, C-458/98 P, EU:C:2000:531, t. 92.; od 28. siječnja 2016., CM Eurologistik i GLS, C-283/14 i C-284/14, EU:C:2016:57, t. 66. i od 25. siječnja 2017., Rusal Armenal/Vijeće, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, t. 119.).

156 Međutim, tužitelj u ovom slučaju nije predložio nijedan dokaz kojim se može opravdati to da Komisija odstupi od svoje uobičajene prakse u utvrđivanju četverogodišnjeg razmatranog razdoblja i da uzme u obzir podatke o trgovini od 2010.

157 Stoga valja zaključiti da tužitelj nije dokazao da je Komisija počinila očitu pogrešku u ocjeni.

158 Kao treće, što se tiče zlouporabe ovlasti na koju se poziva tužitelj, valja podsjetiti da je akt zahvaćen zlouporabom ovlasti samo ako na temelju objektivnih, relevantnih i usklađenih indicija proizlazi da je donesen u isključivom ili barem odlučujućem cilju ostvarenja drugih svrha od onih na koje se poziva ili radi zaobilaženja postupka koji je Ugovorom posebno predviđen za postupanje u okolnostima slučaja (vidjeti presudu od 14. listopada 2009., Bank Melli Iran/Vijeće, T-390/08, EU:T:2009:401, t. 50. i navedenu sudsku praksu).

159 U ovom slučaju tužitelj nije podnio elemente kojima se može dokazati da je Komisija donošenjem pobijane uredbe nastojala postići neki drugi cilj a ne cilj donošenja antidampinških mjera u okviru prava Unije. Stoga, valja odbiti argument koji se temelji na tome da je Komisija navodno zlouporabila ovlasti.

160 Kao četvrto, što se tiče tužiteljeva argumenta prema kojem Komisijine zaključke o razmatranom razdoblju ne treba kvalificirati kao dovoljno obrazložene, dovoljno je uputiti na sudsku praksu navedenu u točki 140. ove presude.

161 U ovom slučaju, dovoljno je utvrditi da je Komisija u uvodnoj izjavi 46. pobijane uredbe obrazložila razloge za odbijanje zahtjeva za proširenje razmatranog razdoblja koji su podnijele određene stranke tijekom antidampinškog ispitnog postupka.

162 Tužiteljevu argumentaciju prema kojoj zaključke treba kvalificirati kao nedovoljno obrazložene treba stoga proglasiti neosnovanom.

163 Iz prethodno navedenog proizlazi da treći tužbeni razlog treba odbiti u pogledu njegove osnovanosti a da pritom nije potrebno odlučiti o tome je li bespredmetan, što Komisija također tvrdi.

5. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načelâ dobre uprave i transparentnosti, kao i pravâ obrane

164 Tužitelj u četvrtom tužbenom razlogu tvrdi da Komisija nije poštovala opća načela prava Unije, kao što su načelo dobre uprave, načelo transparentnosti i prava obrane. Tužitelj smatra da Komisija nije poštovala njegova prava obrane, kao prvo, time što je odbila objaviti podatke o Unijinoj industriji koji su bili dostupni u fazi privremenih nalaza, kao drugo, time što je utvrdila rok od 22 dana za podnošenje primjedbi na konačne nalaze i kao treće, time što je utvrdila rok od dva i pol radna dana za podnošenje primjedbi na revidirane konačne nalaze od 25. studenoga 2016., koji su sadržavali važne informacije koje su prvi put iznesene.

a) Povreda načela dobre uprave i transparentnosti na koja se poziva tužitelj

165 Komisija tvrdi da se tužiteljeva argumentacija prema kojoj Komisija nije poštovala opća načela prava Unije, kao što su načelo dobre uprave i načelo transparentnosti, treba proglasiti nedopuštenom jer tužitelj u tužbi nije objasnio od čega se sastoji povreda tih načela. Komisija naglašava da iz članka 21. stavka 1. Statuta Suda Europske unije proizlazi da tužba sadržava predmet spora i tužiteljeve tužbene razloge. Naglašava da je Opći sud odlučio da, kako bi tužba bila dopuštena, tužitelj u tekstu zahtjeva treba dosljedno i razumljivo iznijeti ključne činjenične i pravne elemente na kojim se temelji tužba kako bi se tuženiku omogućilo da se brani i Općem sudu da po potrebi odluči o tužbi a da pritom nema drugih informacija u prilog tužbi. U tužbi stoga treba izričito navesti sadržaj tužbenog razloga na kojem se tužba temelji i samo njegovo apstraktno navođenje ne ispunjava zahtjeve iz Poslovnika. Prema Komisijinu mišljenju, ako je tužbeni razlog ili dio tužbenog razloga nerazumljiv, valja ga odbiti

(vidjeti u tom smislu presude od 11. rujna 2014., Gold East Paper i Gold Huasheng Paper/Vijeća, T-443/11, EU:T:2014:774, t. 66. i 135. i od 24. rujna 2015., Italija i Španjolska/Komisija, T-124/13 i T-191/13, EU:T:2015:690, t. 33.).

166 Na temelju članka 76. točke (d) Poslovnika, tužba sadržava sažet prikaz istaknutih tužbenih razloga. Iz sudske prakse proizlazi da taj prikaz treba biti dovoljno jasan i precizan kako bi se tuženiku omogućilo da pripremi svoju obranu i nadležnom sudu da odluči o tužbi (vidjeti u tom smislu presudu od 5. ožujka 1991., Grifoni/UEZAE, C-330/88, EU:C:1991:95, t. 18.).

167 U ovom slučaju valja napomenuti, kao što je to istaknula Komisija, da tužitelj nije pojasnio ni objasnio na koji su način povrijeđena načela dobre uprave i transparentnosti na koje se pozvao u naslovu četvrtog tužbenog razloga, tako da tu argumentaciju valja odbiti kao nedopuštenu.

b) Povreda tužiteljevih prava obrane

168 Što se tiče povrede pravâ obrane na koju se poziva tužitelj, valja najprije naglasiti, kao što se to zaključilo u točki 36. ove presude, da se tužitelj pred Općim sudom ne može pozvati na CCCMC-ova prava obrane.

169 Zatim valja odbiti prigovor koji se odnosi na nedovoljni rok dodijeljen za podnošenje primjedbi na revidirane konačne nalaze, iz razloga navedenih u točkama 37. do 41. ove presude.

170 Osim toga, što se tiče neprosljeđivanja podataka koji se odnose na Unijinu industriju i koji su bili dostupni u fazi privremenih nalaza, valja napomenuti, kao prvo, da tužitelj nije utvrdio da je sam tražio objavu tih podataka u svojim primjedbama na privremene nalaze, uzimajući u obzir da upućivanje na CCCMC-ove primjedbe nije relevantno iz razloga iznesenih u točki 169. ove presude. Kao drugo, tužitelj nije utvrdio da je postupak mogao imati drukčiji ishod da je znao za te podatke u fazi privremenih nalaza, umjesto u fazi konačnih nalaza. Iz prethodno navedenih razloga stoga valja odbiti ovaj prigovor.

171 Konačno, što se tiče prigovora koji se odnosi na nedovoljni rok dodijeljen za podnošenje primjedbi na konačne nalaze, dovoljno je istaknuti da je rok od 22 dana koji je dodijelila Komisija bio znatno dulji od najduljeg roka od deset dana koji je u tom kontekstu propisan člankom 20. stavkom 5. Uredbe 2016/1036, a da se pritom posebnim okolnostima koje navodi tužitelj ne može dovesti u pitanje pravilnost postupka u tom pogledu. Stoga treba odbiti ovaj prigovor.

172 S obzirom na prethodno navedeno, stoga valja odbiti četvrti tužbeni razlog u cijelosti.

173 Iz prethodno navedenog proizlazi da valja odbiti tužbu.

IV. Troškovi

174 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

175 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika, države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove.

176 U ovom slučaju Komisija je zatražila da se tužitelju naloži snošenje troškova. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja stoga prihvatiti Komisijin zahtjev i naložiti mu snošenje troškova. Osim toga, Vijeće će, kao institucija koja je intervenirala u postupak, snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (četvrto vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbija.**

2. **Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd nalaže se da, osim vlastitih troškova, snosi i troškove Europske komisije.**

3. **Vijeće Europske unije snosit će vlastite troškove.**

Kanninen Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín Reine

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 19. rujna 2019.

Potpisi

Sadržaj

I. Okolnosti spora 1

II. Postupak i zahtjevi stranaka 3

III. Pravo 4

A. Meritum 4

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je Komisija počinila očitu pogrešku u ocjeni, da nije nepristrano ocijenila dokaz, da je stavila prekomjeran teret dokazivanja na tužitelja, da je povrijedila pravo tužitelja na saslušanje i da nije iznijela dovoljno obrazloženje u pogledu utvrđivanja zamjenjivosti cijevnih priključaka proizvedenih u skladu sa standardima ASME/ANSI i EN/DIN 4

a) Predmet prvog tužbenog razloga 4

b) Drugi prigovor, koji se temelji na povredi tužiteljeva prava na saslušanje u pogledu utvrđivanja međusobne zamjenjivosti dviju vrsta standarda 5

c) Prvi, treći i četvrti prigovor koji se temelje na očitoj pogreški, nedostatku nepristranosti u ocjeni dokaza i stavljanju prekomjernog tereta dokazivanja na tužitelja u pogledu utvrđivanja međusobne zamjenjivosti cijevnih priključaka proizvedenih u skladu sa standardima ASME/ANSI i EN/DIN 7

1) Dopuštenost određenih priloga replici 7

2) Dopuštenost tužiteljevih argumenata u pogledu uvodne izjave 54. pobijane uredbe ... 8

3) Meritum prvog, trećeg i četvrtog prigovora 8

d) Peti prigovor, koji se temelji na nedovoljnom obrazloženju u pogledu utvrđivanja zamjenjivosti standardâ EN/DIN i ASME/ANSI 12

2. Peti tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogreški u ocjeni prilikom primjene tretmana koji se primjenjuje na zemlje koje nemaju tržišno gospodarstvo 12

a) Mogućnost da se pred Općim sudom pozove na točku 15. dijela I. Protokola o pristupanju Kine WTO-u kako bi se proveo nadzor zakonitosti pobijane uredbe 13

b) Tumačenje članka 2. stavka 7. točke (a) Uredbe br. 1225/2009 u skladu s pravom WTO-a 16

3. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogreški u ocjeni i nedovoljnom obrazloženju u pogledu prilagodbe uobičajene vrijednosti 17

a) Dopuštenost određenih tužiteljevih argumenata 18

b) Meritum 19

1) Očita pogreška u ocjeni u pogledu prilagodbe uobičajene vrijednosti 19

2) Nedovoljno obrazloženje u pogledu prilagodbe uobičajene vrijednosti 21

4. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na očitoj pogreški u ocjeni i zlouporabi ovlasti u pogledu utvrđivanja razmatranog razdoblja 21

a) Dopuštenost tužbenog razloga 22

b) Meritum 23

5. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na povredi načelâ dobre uprave i transparentnosti, kao i pravâ obrane 24

a) Povreda načela dobre uprave i transparentnosti na koja se poziva tužitelj 24

b) Povreda tužiteljevih prava obrane 25

IV. Troškovi 25